

АЛХОВНО СЛОВО

3' 07"

СТИСАНИЕ ЗА ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

Духовно слово (ISSN 1310 - 1943)

ЗА БЛАГОВЕСТИЕ, ДУХОВЕН ЖИВОТ И
ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

ЦЕЛ - Да пръска светлина за спасение на души
ЧРЕЗ - Божията любов и вяра в Христа
РЕЗУЛТАТ - Нова личност и вечен живот в Христа

“Духовно слово” е списание, желаещо да насърчи тези, които познават Бога, във верността на Неговото слово, усърдие в молитва и любов в Господа. То е за тези, които търсят спасение и вечен живот в нашия Господ Исус Христос. Уверени в действителното ръководство на

Христа и локалната автономия на всяко едно събрание или общност от вярващи хора, списанието няма за цел да бъде официален орган на някаква група, църква или сдружение от църкви.

Редакторът и авторите поемат отговорността за публикуваните материали. И ако те помагат по някакъв начин за духовно благословение и Божия благодат, на Бога да бъде слава!

Списание “Духовно слово” се разпространява безплатно, но в действителност използването на всеки брой коства много усилия и средства.

Тези, които имат възможност и желание да направят дарение, могат да го извършат чрез пощенски запис до:

Христо Георгиев Ръсовски
за “Духовно слово”, София 1164
ул. „Димитър Димов“ 26

Благодарим на всички, които направиха възможно издаването на броя.

Фотография и графичен дизайн:
Христо Ръсовски

В ТОЗИ БРОЙ:

Редакционно	3
Бибlijата Слово божие ли е? <i>Навин, 1921 г.</i>	4
История на сътворението (2) <i>Р. В. Каргил</i>	6
Христовата подготовка на Петър за служение (1) <i>Мартин Бейкър</i>	7
Святостта на Бога <i>Иър Стивли</i>	12
Юдит (VI част) <i>Библиотека „Духовно Слово“</i>	13
Творчеството на Бога преди основаването на света?	23
Грaбването и първото възкресение	25
Представяне на исляма (1) <i>Маакън Стивър</i>	29

За контакти: тел. (02) 866 19 28,
E-mail: duhovnoslovo@yahoo.com
rassovsky@gmail.com

И тъй по цяла Юдея, Галилея и Самария църквата имаше мир и се назидаваше, и като ходеше в страх от Господа и в утехата на Светия Дух, се умножаваше (Деян. 9:31).

Наскоро ми попадна една брошура в която на видно място бе изписано подканващо „Живее страстно“. Разбира се, имаше се предвид духовната страст, която изпълва онези сърца, които са очистени от лукава съвест и имат духовен купнеж за чистите и искрени неща, които, общо взето, са на последно място, да не кажем, че изобщо не се класират в общочовешките стремежи. Дотук всичко беше добре, ако не се вземе предвид стряскащата снимка на жена на корицата, която като факирите в цирка издишваше огнени пламъци. Интересни съпоставки можем да направим със Свещените Писания и огъня като символ или като средство за описание. Почти винаги огънят в Словото Божие говори за съд, наказание, изпитание или за Божията правда. Така и „Исус рече: За съд дойдох Аз на този свят...“ (Йоан 9:39), „Огън дойдох да хвърля на земята...“ (Лука 12:49), „в пламенен огън да даде възмездие“ (2 Сол. 1:8), „град и огън, размесени с кръв, бяха хвърлени на земята...“ (Откр. 8:5, 7, 8; 9:17; 14:10 и т. н.). На друго място е казано че Светият Дух обвинява „света за грех, за правда и за съдба“ (Йоан 16:8). Ето защо огънят е най-неподходящото изразно средство за описание на духовния копнеж в сърцата на тези, които ходят в пътя на истината. Гласът на Светия Дух е благ, прогласяващ милост и истина (Пс. 89:14), затова църквата в Юдея, Галилея и Самария имаше мир и ходеше в утехата на Светия Дух. Но огнените пламъци и наказанието принадлежат на Този, Който има правото да въздава, защото основата на Неговия престол са правда и съд. Бог е „огън пояждащ“ (Вт. 4:24) за тези, които са отхвърлили единствения път за спасение – чрез покаяние и вяра в Исуса Христа. За да пристъпиш към Божия престол, ти трябва да придобиеш Неговата милост, а това става единствено ако си облечен в правдата Исус-Христовата. Което означава да бъдеш оправдан от Бога заради Христа, защото Христос плати пълната цена за твоето и моето изкупление. Без Христос в нашите сърца ние приличаме на просяци, облечени в дрипи. Без Христа ние не можем да сторим нищо, както и сам Господ Исус казва: „Аз съм лозата, вие сте пръчките; който пребъдва в Мене и Аз в него,

той дава много плод; защото, отделени от Мене, не можете да сторите нищо“. Става ясно, че за да извършим нещо за Бога, трябва да сме изпълнени с Неговата благодат и да имаме Неговото водителство, така както и апостол Павел казва за себе си: „...сега вече не аз живея, но Христос живее в мене“ (Гал. 2:20). Това е така, но дали винаги спазваме този принцип в нашия духовен живот? Поглеждаме ли към духовното огледало, каквото е Библията? И когато погледнем към него, какво виждаме? И дали няма да се уплашим от това, което виждаме? Ако Христос се изобразява в нас, то тогава образът в огледалото ще е най-прекрасният, но ако не е?

Божият Словото ни дава простички напътствия, но за тях се изисква покорност пред мощното Му Слово. Когато Му се покорим, той ни моделира и ни изгражда по най-добрия начин, за да можем да му служим. Благодаря на Бога, че тази промяна настъпва в Неговите изкусни ръце, така както грънчарят формира своите прекрасни изделия. Но дали понякога не забравяме този факт и вместо със смирение да се предадем в Неговите ръце, не започваме тази промяна със собствени усилия, като се напъваме да придобием облика на светостта със спазване на порядки и обременяващи поучения? В същата тази брошура имаше покана за участие в семинар на тема: „Да обърнем нашите слабости в сила“ или „Да обърнем упадъка в израстване“. Като прочетох това, не знаех да плача ли, или да се смея? Честно казано, то си е за плач, както Еремия е плакал за Божия храм и за Ерусалим. Как можем да обърнем нашите слабости в сила? Нима ако нашата слабост е да крадем, то във всеки дом, който сме окрали, ще оставяме бележка с молба този дом да се обърне към Бога? Или ако сме прелюбодейци, ще умоляваме всеки обект на нашето прелюбодеяние да повярва в Исуса Христа и греховете му ще бъдат простени? Ето с такива недомислици и словесна плява някои се опитват да скрият образа на Господ Исус като Спасител и на Негово място да поставят нашето Аз! Аз мога... Аз трябва да повярвам, че мога да обърна моите слабости в сила! О, окаян ти! Та ти нищо друго не можеш да сториш, освен да извикаш: „Окаян аз, човек, който ме избави от силата на греха?... Боже, бъди милостив към мен, грешника!“ Това е единственото, което може да направи човек. И тогава Бог ще напои и ще възрасти, и ще се погрижи тази пръчка да даде плод, защото, отделени от Него, не можем да сторим нищо.

Библията Слово Божие ли е?

Днес ще разговаряме за Библията и за това може ли тя да се приеме изцяло като непогрешимо Слово Божие?

Преди обаче да посочим фактите, които доказват тази Истина, трябва да отбележим, че човекът, към когото са насочени нашите твърдения, трябва да е способен да ги разбере.

Мнозина казват: докажи това или онова, а изобщо не се запитват могат ли да разберат и да приемат представените доказателства.

Ако това е вярно за обикновените неща в живота, то колко по-трудно е да бъде убеден някой, че Библията е Слово Божие. Аз твърдя, че повечето от тези, които искат доказателствата, за които сега ще говорим, не са способни да разберат и познаят тяхната сила и вярност.

Библията е Боговдъхновена книга и нея могат да я разберат и приемат за Слово Божие само Боговдъхновени човеци.

Естествените човеци – учени и прости, мъдри и не-смислени – са еднакво неспособни да разберат напълно силата на библейските писания.

Естественият човек мисли, че знае как работи неговият ум, но не знае как Духът Божий работи – чрез човешкия ум! Когато прочита строгите пророчески писания, той си казва: разгневил се е пророкът и лее гневни тиради. Взема ги естественият човек за исторически писания: събира историкът разни народни приказки и поверия и така написва историческа повест.

* * *

Словото Божие не си служи с умозрителни доказателства: то изнася само фактите и казва на човека: „Покай се и роди се отново, и ще познаеш Словото Божие“. И ние не можем да говорим другояче, защото какво би помогнало на слепия, ако му казваш каква е красотата на цветовете, или пък на глухия – какво е мелодията?!

Така и на грешника нека кажем: Повярвай в Господа Исуса Христа, за да придобиеш вход в тази благодат – да познаваш Истината и да можеш да я различаваш от лъжата.

Ако пък решиш да приведеш доказателства на непокаял се грешник, то ти ще му дадеш възможност да опровергава със своето недомислие всяка Истина. Може ли да разбере някой Истината, когато в самия него няма Истина? Не може, разбира се.

Нашите доказателства следователно ще са самите факти. И първият достъпен за естествения човек факт е самото Слово Божие.

Един пример: Ние нямаме да познаваме водата в трите нейни агрегатни състояния, ако живеем на място, където няма студ. Тя щеше да ни е позната само като течност и ако някой би ни показал парче лед и една малка снежинка, ние не бихме повярвали, че те са продукт на водата, докато не се разтопят в ръцете ни.

Нито бихме познали третото ѝ състояние, ако не сме видели врящия котел, от който водата се изпарява, като се превръща в пара.

Така както водата е факт и съществува, така и Библията е факт, че е Слово Божие – тя съдържа свойствата на Словото Божие.

Първо, защото никоя друга книга няма нейната пълнота за Истината – Истината за Бога, Истината за човека и Истината за миробитието.

Мнозина мъдrecи са говорили и са писали за Бога, но никой мъдрец и народ до днес не е имал познание за съвършената Истина за Бога, както тя е представена и изяснена в Библията от най-старо време.

Всички народи са били заразени от многобожието и идолопоклонството – само Библейският народ е водил борба за Единствения и Истински Бог. Само по себе си това е едно чудо, което не може да се обясни с нищо друго освен с прякото участие на живия Бог.

Доколко е трудно за човешкия ум да се покорява на Истината, се вижда от това, че и днес много хора не могат да ѝ се покорят.

„Здравият разум не допуска това или онова“, казват те. А какво ще кажат тези „разумни“ човеци, когато се сблъскат с фактите, които техният ум е отричал?

Това, което човешкият ум не е могъл да си представи в най-старо време, и сега не може да си го представи. Няма разлика между тогавашните и сегашните човешки умове. Ако Бог не бе се открил на Енох, Ной, Авраам, Моисей, то и до днес народите нямаше да знаят Истината, че Бог е Един, че не е подобен на земните, поднебесните и небесните твари, а е Дух и Сила, в който всичко живее и се движи.

Библията е книга на Божието откровение – Слово Божие.

Както Божията същина е била скрита от човешките умове, така и човек сам за себе си е бил и си остава загадка и до днес.

Нито една наука до днес не знае точно какво е човекът! Вярно е, че се правят усилия да се разкрие човешката загадка, да се разчете човешкият геном, но досега само 8% от тази скрита в геномната структура информация е разчетена. „Ще Те славя, защото страшно и чудно съм направен“ – възкликва псалмопевецът (Пс. 139).

Никой човешки разум не може да се задоволи с обясненията на уличните бърбивци, защото техните думи не струват и толкова, колкото „тракането“ на щъркела – макар и да са написани в дебели томове книги.

Какво съм аз? Що е човек? На този въпрос отговаря само Библията:

„В деня, когато Бог сътвори човека, Той го направи по Божие подобие; създаде ги мъж и жена, благослови ги, и наименова ги Човек, в деня, когато бяха създаде-

ни“ (Бит. 5; 1–2).

Както слънцето осветява цялата земя, така този отговор задоволява всеки трезвомислещ ум, а колкото до тези, които се мъчат и до днес да разберат и обяснят другояче произхода на човека, то техните усилия осветяват само техните мрачни съмнения и нищо повече.

Така е и за мирозданието.

Коя е тази безкрайна ширина, какви са тези пращинки, които са пръснати из нея, които ние наричаме планети, системи, слънца и звезди?

Библията и за това дава Своя кратък отговор:

„Бог създаде двете големи светили: по-голямото светило, за да владее деня, а по-малкото светило, за да владее нощта; създаде и звездите. И Бог ги постави на небесния простор, за да осветляват земята, да владеят деня и нощта и да разделят светлината от тъмнината; и Бог видя, че беше добро“ (Битие 1:14–19).

Хората, които не се покоряват Богу, като Каин, ще вдигнат шум, ще се чуят възражения, но във всички техни възражения няма да има нищо смислено.

Те ще възразят, между другото, че се ограничават тяхната свобода да изследват, да обогатяват своите познания, да извисяват своя ум и други подобни.

Техният ропот е безпричинен, защото в Словото Божие не само няма такова ограничение на изследванията, а обратното – то ни дава ключ и достъп да изследваме Божественото творение.

Защото има хора, които лекомислено гледат на факта, че те, както и цялото мироздание, са Божествено творение, и си казват: няма какво друго да търсим – да ядем и да пием и друго не ни трябва.

Други пък си казват: ако всичко това е Божие творение, Той ще иска отговор от нас, и ако това е така, не можем да правим каквото си искаме. Ето какво ще направим! Нека да отречем Бога и тогава спокойно можем да правим каквото си щем!

И едните, и другите мислят, че като повярват, ще са ограничени в своите желания, но те не осъзнават, че са роби на греха и техен господар е Сатана – баща на лъжата. Той винаги мами, никога не казва истината, защото истината не е в него. А онзи, който има жива, действителна вяра в Бога, той е освободен от връзките на смъртта и греха и той не може да е мързелив и в разтление. А който има желание да беззаконства, той не вярва в Бога и размишленията му не са нищо повече от една глупост. Никой разумен човек не бива да обръща внимание на тяхното бръцолевене за името и делото на живия Бог.

Защото хилядолетният опит е доказал как човеци, които са вярвали в Словото Божие, са се издигали високо над нечестивите; даже цели народи, сред които е имало истински вярващи в Библията, са постигали успех, какъвто никой друг народ не е постигал! „Но знаем, че всичко съдейства за добро на тия, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение“ (Римл. 8:28).

Ние можем да изброим десетки примери от историята, но аз ще се огранича с един пример, който разказваше търговец от Раднево.

В село Каялъ дере имало няколко семейства евангелисти. Те се сдружили да обработват земята заедно и да търгуват със земеделска продукция. Техният пълномощник извършвал сделките с безукорна честност. Съселяните им, православни, като видели ползата от такова сдружение – сдружили се и те. Пълномощниците на тяхното сдружение обаче злоупотребявали с доверието, като предварително уговаряли скрито процент за себе си с търговците.

Познавам мнозина, които чрез Библията са се отърсили от невежеството, разврата и разорението на своите семейства и мнозина от нещастни са станали честити, издигнали се човеци.

Такава възродителна мисия е вършила Библията и ще продължава да върши с ония, които я прегърнат и започнат да се учат от нейните изобличения, наставления и обещания. Това свойство на Библията доказва най-категорично нейния Божествен произход.

Ние твърдим най-решително, че само Библията не съдържа никаква заблуда, че единствено Тя между книгите съдържа чистото словесно мляко, чистата духовна храна без никакъв примес от паразити. И като такава всеки може да я употреби без страх и съмнение.

Още едно доказателство

Човечеството, което живее в толкова многобройни противоречия, има нужда от помощ, за да се измъкне от паяжината на заблудата. Тази трагедия Бог не може да гледа безучастно. За тази цел Той ни е дал истинно, чисто, вярно и категорично Слово.

Как можем да си помислим даже, че великият наш Творец ще ни остави в такава неволя, без да ни озари с виделина, или че ще ни даде объркани и противоречиви познания за своите намерения към нас. Но ако Библията не е чисто Слово Божие, ние трябва да Го потърсим!

Слава Богу, че Той е промислил, дал и Го е съхранил до днес. И е разпространил сред всички народи Тази чудна книга, която еднакво в племена и народи пробужда душите на спящите грешници и ги кара да коленичат и да издигат ръце към Твореца на небето и земята.

И така, всяко нещо, което съществува и има живот, само говори за себе си и това е най-силното доказателство. По този начин Библията сама доказва, че е Слово Божие, и чрез каквито и странични „факти“ да се опитва неприятелят на човешката душа да ни отклони, те могат единствено още повече да ни убедят, че Библията има Божествен произход.

Който иска да познае нейната божествена сила, нека я опита в своята душа и ум, като се покори и използва средствата, които Тя предлага на всеки човек за неговото просвещение в Истината и познанието на Бога.

Какви са възраженията на онези, които не могат да я приемат за чисто и непогрешимо Слово Божие, ще разгледаме в друга беседа.

И тези, които още се двоумят, нека не забравят, че Бог заповядва на всеки човек да се покае, което показва, че всеки човек е отговорен за своя отговор. Бъди разумен и избири правилния отговор.

НАЧАЛОТО: ОСНОВАВАНЕТО НА СВЕТА

Още с първия стих от Библията **Р. В. Каргил** се сблъскваме с едно уникално и величествено изявление. Само с няколко думи се дава отговор на фундаментални въпроси, над които мнозина са умували: „Как е възникнало всичко това?“, „Какво е било началото?“. Но отговорът вече е даден в Битие 1:1, и то много преди да е бил зададен първият от тези въпроси.

„В началото Бог създаде...“ Той е първопричината за произхода на всичко. Да приемеш това твърдение с вяра (Евр. 11:3), е най-разумното нещо, което можеш да направиш. Всичко около нас свидетелства, че има творец; дори нещата, които използваме в нашето ежедневие, си имат свой създател, както и причина да бъдат направени. Същата логика е валидна и за изумителната, сложна и красива природа, както и за естествения свят около нас. Но еволюционната теория казва НЕ на това. Подобна позиция не е нито смислена, нито логична, а още по-малко пък има вид на истинска наука, въпреки че се защитава на висок глас еволюционната теория. Реалната наука се базира на действителни наблюдения и измервания. Може смело да се твърди, че досега не е наблюдаван процес, който да няма първопричина, да е възникнал в резултат на хаоса или да идва „отникъде“.

Всяка картина има свой художник, всяка постройка – свой архитект и строител, всяка книга – свой автор. Дори хората помежду си дават оценка на това, което е красиво, оценяват по достойнство този, чието творчество е допринесло за естетическото възпитание на останалите. Ние вярваме, че „Всичко чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало“ (Йоан 1:3). От най-елементарната частица до най-огромните галактики, от най-малкото цветенце и неговия цветен прашец до смайващия начин на работа на пчелите в кошера, колонии от мравки или пък на стадата от елени – ние се възхищаваме на всичко това и на неговата сложност. И не можем да не отдадем слава на техния велик Творец. Еволюционната теория отрича Твореца в Неговата слава, дори нещо повече – отрича изобщо съществуването на Творец. Защо? Защото за основа на еволюционната теория се приема твърдението, че няма Творец. Това е твърдение, в което нейните последователи искат да повярват.

Но въпросът е в какво вярваме ние, и най-вече имаме ли ясна позиция за това кога, как и защо е започнало всичко? Казва ни се съвсем ясно защо: „...защото Ти си създал всичко, и поради Твоята воля всичко е съществувало и е било създадено“ (Откр. 4:11). А за

това кога и как, е важно да дадем точен отговор, който да следва напълно значението на написаното в книгата Битие, глава 1, без да вмъкваме неща, които не съществуват в тази глава.

Без посочване на дата

Не ни е казано точно кога е било „началото“, кога е била сътворена земята или кога е бил сътворен първият човек – Адам. Не е посочена дата в текста от Битие, глава 1. Правени са изчисления, но всички те съдържат в себе си известни предположения, които вероятно не са действителни.

Еволюционистите твърдят, че земята е формирана преди около 4,5 милиарда години, като изчисленията им се базират на измерваното ниво на радиоактивен разпад в определени скални образувания. Техните догадки се базират на две главни предположения:

1. Степента на радиоактивния разпад не се е променяла в целия този период от време, дори и в екстремни ситуации.

2. Нито един от елементите, получени при този разпад, не се е намирал в скалите при започване на процеса.

Ако трябва да бъдем честни и ако държим на добротото име на науката, е важно да отбележим, че двете предположения вероятно не са верни. Въпреки че гореспоменатите доводи се цитират често, те не са доказан факт, на който може да се разчита. Съществуват други научни методи, чрез които можем да изчислим възрастта на земята, и отговорите при тях дават далеч по-малка стойност – по-малко от 10 000 години. Но тези констатации се пренебрегват, или по-точно направо се отхвърлят, защото не удовлетворяват изискванията на еволюционната теория и нейното обяснение за вкаменелостите.

През 1664 г. архиепископ Ъшер (Usher) изчислил, че Адам е бил сътворен в 4004 г. пр. Хр. За тези изчисления той използвал родословните данни от Стария завет. Но и при този метод има голяма доза предположения, които могат да доведат до грешки, напр. предположението, че родословното дърво е пълно и в него няма липсващи поколения. А е факт, че много често се правят пропуски. И наистина според подобни изчисления, направени от други, годината варира от 6984 до 3616 г. пр. Хр. Това означава, че ние не можем да бъдем сигурни кога е бил сътворен Адам или откога съществува светът. Датата 4004 г. пр. Хр. фигурира в раздел „Бележки“ в много издания на Библията, но трябва да знаем, че това предположение не е част от Божовдъхновения текст на Библията и затова то не може да бъде прието като сериозен факт!

Няма прекъсване в процеса на сътворение

Описанието в Битие, глава 1, е последователно и без прекъсване. Да представяме изложеното в тази глава така, сякаш е имало някакво прекъсване, означава да дадем тласък на идея, която не се съдържа в

На стр. 31

Христовата подготовка на Петър за служение

(Част 1)

Мартин Бейкър

**“Дойдете след Мене и Аз ще ви
направя ловци на човеци”**

(Матей 4:19).

Симон Петър, рибар от Галилея, бе избран от Господ Исус да стане един от водещите апостоли, наставник и проповедник в ранната църква. Когато четем за него и неговите разнообразни опитности, ние можем само да видим себе си в неговите падения, както и да закопнеем да споделим неговата радост от победите, които е имал.

Той бе отгледан във Витсаида (което означава “рибната къща”) заедно с неговия брат Андрей (Йоан 1:44) в семейство на рибари. Андрей завежда брат си Симон при Господа, като му казва: “Намерихме Месия (което значи Христос)” (Йоан 1:40-42). А Исус, като се вгледа в него, му каза: Ти си Симон... ти ще се наричаш Кифа [преведено на гръцки *petros* (Петър), което означава ‘малко камъче’; *petra* означава ‘масивна канара’ - значение, което се употребява за самия Христос (1 Кор. 10:4)]. Това беше пророчество за Господния нов план за живота на Петър.

Повикването на Петър. След задържането на Йоан Кръстител, Исус си тръгва от Назарет и се установява в Капернаум (Мат. 4:12-16). Петър също се премества да живее там, напускайки Витсаида (Марка 1:29). В Матей 4:18-20 и Марка 1:16-18 четем как Исус, вървейки покрай Галилейското езеро, видял Симон и Андрей да хвърлят рибарските мрежи и им казал: “Вървете след Мене и Аз ще ви направя да станете ловци на човеци” (Матей 4:19). Те веднага оставили мрежите и Го последвали. В своя разказ (Лука 5:1-11) Лука дава по-детайлно описание на Господното повикване и на уроците, които Петър е трябвало да научи: това, че Господ Исус Христос контролира всяка ситуация, притежава неограничени възможности и Неговото служение изисква пълно послушание. Неговата заповед да изтеглят ладията към дълбокото и да хвърлят мрежите за ловитба през нощта не следва човешката логика. Въпреки всич-

ко Петър отстъпва и хвърля само една мрежа, но това не е пълно послушание на Господните думи и от изобилието на улова мрежата се скъсва. Тогава Симон Петър осъзнава чрез това знамение могъществото на Божия Син и признава своето недостойнство: “Иди си от мене, Господи, защото съм грешен човек” (сравни с Исая 6:5). Исусовият отговор „Не бой се; отсега човеци ще ловиш“ премахва страха на Петър и потвърждава божественото намерение за неговия живот.

Христовият избор на Дванадесетте след прекараната в молитва нощ (Мат. 10:2-4; Марк 3:13-19; Лука 6:13-16). На всяко от посочените места Петър е на първо място.

Петровата изповед (Мат. 16:13-20). Когато Исус идва в околностите на Кесария Филипова, пита учениците Си: “Според както вие казвате, Кой съм Аз?”. Тогава Петър отговаря от името на всички: “Ти си Христос, Син на живия Бог”, което е божествено откровение към Петър от Отец, който е на небесата. Господ Исус добавя: “...и Аз ти казвам, че ти си Петър (*petros*) и на тая канара (*petra*) ще съградя Моята църква...” Петър не е основата на църквата. Истинската Църква е основана непоклатимо върху делото и прославената личност на Господ Исус Христос; Той е Канарата (*petra*) (1 Кор. 10:4).

(Мат. 16:21-26): Тук Господ Исус говори за причината за Своего идване: че трябва да бъде разпнат и убит на кръста, и да възкръсне, за Своего страдание и слава. Очевидно Петър не разбира смисъла на всичко това и е порицан от Господа, Който му описва значението на истинското ученичество: че трябва да се отрече от себе си и да последва Христа, а не да запази собствения си живот и да защити своите права, както Петър предполага. Истинският ученик трябва да е готов да изгуби живота си заради Христа, което и прави Петър, служейки жертвоготовно на Господа и умирайки като мъченик за Христос.

Кризисните моменти на Петър. Върху водата (Мат. 14:22-33). Забележете специално стих 27: “Дерзайте! Аз съм; не бойте се“. А също стих 31: “Маловецецо, защо се усъмни?“ Тук Петър научава за мощта на Христос като Спасител от природните сили и от ограниченията, които му налага неговата собствена вяра.

На планината (Мат. 17:1-13). Тук Петър става очевидец на славата, с която Господ Исус се преобразява пред тях. Той трябва да научи, че дори личните опитности на благословение или служение не могат да заемат мястото на Христа. Това става ясно от думите на Отца: “Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение, Него слушайте. И по късно: “като подигнаха очи, не видяха никой, освен Исуса сам“.

В горницата (Йоан 13:6-11). Тук Петър трябва да научи за Христовата благодат и че Христос е съвършеният служител. Окъпването (цялостното умиване) е израз на новородението и се отнася изключително за общение “в Христа“, докато всекидневното умиване на нозете – водно умиване чрез словото (Ефес. 5:26), се отнася изключително и единствено за общение “с Христа“ в служение (виж още стих 8 и 10).

До огъня (Лука 22:54-62). Тук Петър трябва да научи по един непогрешим начин истината за своята слабост, когато застава лице в лице с изпитанията. Той се отрича от Господа три пъти, дори и на фона на Неговото присъствие, като преди това Петър оповестява своята готовност да умре за Христа (стих 33)! Единственото утешение за него в тази злочестина (стих 62) можела да бъде само увереността, че Господ ще го възстанови и той ще служи на своите братя (стих 31, 32). Господ Исус се моли за него и Петър знае, че това може да стане само чрез Господната сила; в себе си той не намира такава.

Отново до огъня (Йоан 21). След възкресението изглежда, че Господ се явява на Петър лично (Лука 24:34; 1Кор. 15:5), когато той бива простен и неговото повикване като Христов апостол е лично потвърдено. Край Галилейското езеро Господ Исус се явява на учениците за трети път (стих 14), като въвежда Петър отново в служение и потвърждава неговата функция като апостол пред другите ученици. Въпросът “любииш ли ме“ е от особена важност за Петър. Той е зададен три пъти към него – толкова пъти, колкото Петър се е отричал от Господа. Два пъти Господ Исус използва думата агарео – лична жертвена любов, описваща Божията любов. Петър използва *phileo* три пъти – думата има значение на естествената привързаност към човек, когото обичаш; Господ я използва, за да зададе въпроса за трети път.

Петър се наскърбява и отговаря: “Господи, Ти всичко знаеш, Ти знаеш, че Те обичам“. Не означава ли това, че Петър осъзнава своето поражение, разбирайки, че неговата любов за Христа трябва наистина да достигне до качеството на агаре, за да може жертвоготовно да се грижи за стадото? Последните думи на Господ Исус към Петър потвърждават първоначалния повик към него на брега на езерото – “Следвай ме“; Петър обаче знае, че това ще го отведе до страдания за Христа.

Неговото проповядване на Петдесетница (Деян. 2:14-40)

Според Господното обещание Светият Дух дойде и изпълни апостолите (Деян. 2:1-4). “А Петър, като се изправи с единадесетте, издигна гласа си“ и започна да проповядва своето първо незабравимо поучение. Той проповядва Христа: Неговата личност и дело, Неговата жертвена смърт, Неговото възкресение и Неговото възнесение. Посланието, което възгласява, се основава на пророческите послания и на силата на Светия Дух. То въздейства силно и достига до съзнанието на слушателите, като ги води до покаяние (стих 37, 38), “и в същия ден се прибавиха около три хиляди души“.

Това е изграждането на апостола, който бе верен на Господните заповеди, проповядвайки благовестието, бидейки “ловец на човеци“, както и пастир на овцете. Мнозина той поучава лично, а това е неговото първо послание, което пише “до избраните пришълци, пръснати по Понт, Галатия, Кападокия, Азия и Витиния“.

ПЪРВОТО ПОСЛАНИЕ НА ПЕТЪР ОБЩО ИЗЛОЖЕНИЕ

1. ПРЕДИМСТВО И ОТГОВОРНОСТ НА ВЯРВАЩИТЕ (1:1-2:10)

Поздравление (1:1,2)

(стих 1) Петър, чийто живот разгледахме в уводната част, говори за себе си като за “апостол Исус-Христов“ (не просто “апостолът“). Така той е назован лично от Господ Исус (Лука 6:12-16), а според определението, дадено в Деян. 1:21, 22, той е очевидец заедно с другите апостоли на времето, в което Господ Исус е с тях, и е свидетел на Неговото възкресение.

Посланието му е адресирано към пришълците, пръснати в пет области, разположени в днешна Турция. От обясненията в посланието става ясно, че тези пришълци са християни от средите на юдеите и на езичниците, които са се разпръснали след Деня на Петдесетницата. От Деян. 2:9 се разбира, че в този ден в Ерусалим е имало хора от

Понт, Кападокия и Азия, които след това занасят благовестието по домовете си. Павел проповядва в Галатия, а добрата вест за спасение достига до Витания. Така Господ е имал свидетели на благовестието, пръснати по тези земи.

(стих 2) Въпреки че тези вярващи са били чужденци за околните, те са били много добре познати и ценни на Бога и действително трите Личности на Триединството са взели участие в тяхното спасение. “Избрани по предумисъла на Бога Отца“. Това означава, че още преди сътворението на света Бог Отец ни е избрал в Христа, за да бъдем Негови (Ефес. 1:4). Но този избор е по благодат, чрез “освещението на Духа“. Това е втората стъпка от спасителния процес и е преди новородението, когато Светият Дух отделя хората, които да принадлежат на Бога (виж Йоан 16:7–11; 2 Сол. 2:13). Третата стъпка е отговорността на грешника да отговори на действието на Светия Дух, което е “послушание на Исуса Христа“, което означава покаяние от греховете и приемане на Господ Исус Христос като Спасител (Римл. 1:5; 2:8; 5:9; 2 Сол. 1:8). Това е последвано веднага от “попръскване с кръвта Исус-Христова“ (Колос. 1:20), което означава, че покаяният се вярващ получава цялата благодат, произтичаща от завършеното дело на Голгота и пролятата кръв на Христа: прощение, изкупление и вечен живот, всичките благословения в Христа. След това Петър им пожелава благословения от благодат и сила за всеки ден и мир в бурното ежедневие, в което живеят. “Благодат и мир да ви се умножи“, защото вярващите имат неограничен източник на благодат в Христа (Йоан 1:16).

Позицията на Петър като вярващ, или Спасението и свързаната с него действителност (1:3–12)

(стих 3) Петър възхвалява и славя Бога за Неговото велико спасение чрез Христа. Титлата “Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос“ обяснява двата аспекта на Неговото отношение към Господ Исус Христос: обръщението “Бог на нашия Господ Исус Христос“ акцентира върху човешката природа на нашия Спасител, докато името “Отец“ подчертава Неговата божественост. Цялото Му име Господ Исус Христос показва триединната пълнота на Неговата личност и Дело.

Божията велика милост се изразява в това, че ни спасява, докато ние заслужаваме наказание, и това е доказано в чудото, което се извършва с Новото Раждање. Бидейки хора “отделени от Христа, без да имаме надежда и без Бога на света“ (Ефес. 2:12), сега сме от тези, които имат жива надежда, че ще бъдат възкресени да посрещнат Христа при Неговото идване и да бъдат през вечността с Него. Чрез Своята смърт и възкресение Христос разбива силата на греха, ада и смъртта

и отваря небесните двери за всеки покаяващ се грешник.

(стих 4) Въпреки че получателите на посланието са били “странници и пришълци“ на земята, чийто път е бил осеян с трудности, описанието за наследството, което ги очаква на небето, било утеха за тях. Петър го обрисова като “нетленно“, т. е. то не подлежи на развала; като “неоскверняемо“, т. е. то винаги е в съвършено състояние, нищо не може да помрачи неговата чистота и то никога не повяхва. Нещо повече: то е “запазено на небесата за вас“. Каква по-голяма радост е имало за тези странници в негостоприемната атмосфера на Римската империя? Господ вече бил отворил пътя, водещ към небето, за Своите ученици. Това Той го извява в Своите чудесни обещания (Йоан 14:1–3) и апостол Павел потвърждава тази истина, казана в тях, че сме “наследници на Бога и сънаследници с Христа“ (Римл. 8:17).

(стих 5) Не само небесното наследство е приготвено и запазено за тях, но те са запазени и в техния земен път чрез Божия сила, така че да могат да се радват на наследството, приготвено за тях на небесата! **ТОЙ МОЖЕ ДА НИ СПАСИ**, да ни пази и да ни въведе в слава. Важна е и човешката отговорност – вярата е ключът, с който получаваме достъп до Божията закриляща сила, а характерно за истинската спасителна вяра е, че тя не отслабва и винаги има силата да продължи. “Спасение, готово да се открие в последно време“. Спасението има три аспекта: в миналото Христос ни е спасил от наказанието за грях чрез Своята смърт на кръста (Ефес. 2:8); в настоящето Той може всекидневно да ни пази от силата на греха, като Го слушаме и като Му позволяваме той да извява Своя живот в нас и чрез нас (Римл. 5:10); в бъдеще Той ще ни пази от присъствието на греха, когато ще дойде, за да вземе Своите Си (Евр. 9:28).

(стих 6) Поради сигурността на това чудно спасение и гарантираното наследство, вярващите са можели да изпитват огромна радост въпреки трудните изпитания. Тези изпитания са били допуснати от Бога заради някаква необходимост, и то за кратко време, докато славата, която ги следва, е вечна (2 Кор. 4:17). Божията цел и намерение за нас са да се потвърди във всяка житейска ситуация, че изкупените са в съгласие с образа на Неговия Син (Римл. 8:28, 29). Виж също (Яков 1:2–4), където темата е “радостта в страданията“ и резултатът, който следва.

(стих 7) Петър продължава с това, като посочва, че причината за изпитанията е да провери искреността на тяхната вяра, която той сравнява със злато, един от най-трайните метали, познати на човека, но не неразрушим. Истинската вяра обаче остава неразрушима и устоява на давлението на страданията и гоненията; тези неща са

като храна, с която тя се подхранва. Виж отношението на Халев и Исус Навиев (Числа 14:6–9), които “напълно последваха Господа” (Втор. 1:36–38). Сравни също Йов (13:15) и тримата приятели на Данаил (Дан. 3:17–18). Подобна вяра ще донесе “хвала и слава и почест, когато се яви Исус Христос”. В това свое послание Петър не говори за грабването на светиите, а за явлението (арокаypse) (1:7, 13) на Христа, т. е. за Неговото Второ идване на земята в слава. Виж също 4:13 “когато се яви Неговата слава”. Следователно наградите, които църквата ще получи след грабването, пред Христовото съдилище (2 Кор. 5:9, 10), ще бъдат публично изявени при Христовото пришествие в слава (Колос. 3:4).

(стих 8) Петър описва радостта от спасението чрез вяра в живия Христос, въпреки че в настоящето ние не можем да Го виждаме физически и все пак “ние Го любим”, “вярваме в Него” (виж Йоан 20:29), “радваме се с неизказана и преславна радост”. Това е в резултат на невъзпрепятстваното общение с Него чрез вяра (Фил. 3:10).

(стих 9) Спасението на нашата душа започва от момента, в който се покаем и повярваме в Благовестието, ето защо тук Петър описва радостта от спасението в душите на изкупените, очакващи идването на Господа.

(стихове 10–12) Вестта за спасението е била очаквана от Пророците (стих 10). Те са писали за Божиата благодат, която е трябвало да се открие за нас при спасението, без напълно да разбират нейното значение.

(стих 11) Те са писали за Месия, без да могат да разберат Неговата идентичност или времето, когато Той трябва да дойде. “Христовите страдания и след тях славите”. Значението на този израз е обяснен и от Исая (Исая 52:14–15), който посочва връзката между страданията на Христос и славата на Неговото хилядогодишно царуване. Те не са осъзнавали, че Месия трябва да претърпи и страдание, и прослава, че най-малко 1900 години ще разделят двете събития и че между Голгота и Христовото идване на Елеонския хълм ще има благодатно време, в което ще се формира Христовата църква. Тъй като ние живеем именно в това време, за нас е много по-лесно, отколкото за тях да наблюдаваме в близка перспектива и двете (стих 12). На пророците им е било открито, че тяхното служение е в служба на идните поколения, и ако пълното значение на това, което са пророкували, не им е било известно, те са знаели, че то ще им се разкрие в бъдеще. Вярващите в старозаветното време например са били оправдавани чрез вяра, но цялата пълнота от благословение в Христа е можело да бъде изпитана едва след смъртта, възкресението и възнесението на Христос. Пребиваващият в Божиите чада Свети Дух е този, който им разкрива всички тайни и ги

прави участници в Божиата благодат. В нея не могат да участват падналите ангели, нито пък да познаят радостта от спасението.

Отговорността да се живее свят живот, достоен за Христа (1:13–25)

(стих 13) Поради Божиата благодат, изявена в спасението, което бе вече описано, Петър увещава своите читатели да мобилизират всичките си сили, като използват Божиите ресурси в техния всекидневен живот. В Изход 12:11 е показано как израилтяните е трябвало да се приготвят за път, да напуснат земята на робството “препасани през кръста си”, т. е. да могат да реагират бързо при даден сигнал. Като пътешественици в един негостоприемнен свят те са се нуждаели от дисциплина и това е ставало, като са четели Светите Писания всеки ден и са прилагали наученото в живота си. “Този, който е препасан през ума си, сиреч, който внимава на Божието говорене, е силен, сдържан, спокоен и готов за действие” (W. M.). “Бъдете въздържани”, означава да можеш да се контролираш, да имаш ясна мисъл и да бъдеш стабилен в мисли и действия, свободен от влиянието на външни въздействия. “Имайте пълна надежда за благодатта, която ще ви се даде, когато се яви Исус Христос.” Като пътешественици, чието отечество е на небесата, те са били насърчавани да издържат всякакви изпитания и да съхраняват жива надеждата, която ги чака в края на пътя – не само идването на Господа за Своите Светии, но и радостта от това да бъдат прославени заедно с Него.

(стих 14) Преди да бъдат новородени, те са били “чада на гнева” (Ефес. 2:2), служители на княза на този свят; вече родени отново, те имат нова природа и послушанието е нейната основна характеристика, а тяхното поведение е като на “послушни чада”. Те не трябва да допускат “съобразяване с този свят” (Римл. 12:2), да бъдат моделирани от този свят, да се съобразяват със страстите и практиките на световната система, към която са принадлежали. Така те са живели в своето невежество “помрачени в разума, и странни на живота от Бога” (Ефес. 4:17–19), но те са се покаяли (Деян. 17:30) и са се обърнали към Бога, за да служат на живия и истинен Бог (1 Сол. 1:9).

(стих 15) Бог е свят. Това обяснява Божия характер и причината, поради която Той отдели своето творение от присъствието Си. Този Свят Бог повика своите ученици от времето на Своето пребиваване на земята, описано в Евангелието, повика ги да живеят свят живот. Святост означава отделяне от всичко това, което не е угодно на Бога, за да могат вярващите да се радват на близко общение с Него. Това трябва да повлияе на всеки аспект от нашия живот чрез силата на

Светия Дух, който пребивава в нас. “В този живот ние никога не ще бъдем толкова святи, колкото е Той, но трябва да бъдем святи, защото Той е свят“ (William MacDonald).

(стих 16) Ние намираме това увещаване и в Писанията на Стария завет: “Бъдете святи, защото Аз Съм свят“ (Лев. 11:44; 19:2; 20:26), където практическата святост се свързва с чистотата на ядене и с облеклото; с отговорностите към семейство и общество; с връзката с духовния свят. Тогава това са били формални изисквания, но сега, чрез силата на пребиваващия Свети Дух, всеки вярващ има възможността да изпита значението на практическата святост в своя всекидневен живот.

(стих 17) Друг знак, с който се отличава свения вървеж на вярващия, е почителното отношение към Бога като към свой Баща, от Когото сме зависими и Когото можем да призовем. Фактът, че Той е безпристрастен съдия на всичко, което вършим (Господ Исус каза: “Отец ми е земеделецът“, Йоан 15:1), трябва да ни подтиква да прекарваме времето си тук с огромна бдителност и грижа, за да не паднем и да осуетим Божиите добри намерения за нас. (Отец е предал на Сина да съди всички, Йоан 5:22.)

(стихове 18, 19) Друга причина, поради която вярващите живеят свят живот и търсят волята на Отца, е огромната цена, която Той плати, за да ги освободи от стария, изпразнен от съдържание начин на живот, “от суетния живот, предаден вам от бащите ви“. Старият начин на живот е бил “без Христос, без надежда и без Бога на света“ (Ефес. 2:12) по “широкият път, който води към погубел“ (Мат. 7:13). За да ги освободи от подобна съдба, Бог плати максималната цена, но не чрез злато или сребро, а със “скъпоценната кръв на Христа като на агне без недостатък и без петно“. Без съмнение спомените на израилтяните биха се върнали назад, в нощта, когато Господ минава, (Изход 12), когато като роби в Египет бяха изкупени чрез кръвта на агнето, попръскана на двата стълба и на горния праг на вратите на къщите, където живееха. Това е картината на Христовата смърт на кръста като Божия Агнец. Как може вярващите да се върнат към стария, греховен начин на живот, когато е платена такава скъпа цена, с която са освободени от силата на греха и смъртта?

(стихове 20, 21) Христос е бил предопределен да дойде като Спасител преди сътворението на света “но в края на времената (т. е. в края на времето на закона) се яви за вас“, за да ни избави от нашия суетен начин на живот. Наша задача е да разпространим благовестието сред всички, които са в света около нас, без да е необходимо да правим какъвто и да е компромис със световната система, тъй като сме избавени веднъж

завинаги от нея. “Които чрез Него повярвахте в Бога“. Единствено чрез Христос ние можем да дойдем при Бога и да повярваме в Него (Йоан 14:6). Бог показа Своето удовлетворение от завършеното изкупително дело на Христос, като Го възкреси “отсред мъртвите“ (дословно от гръцки) и Му даде слава, за да седне от дясната Му страна на небесния трон. Признаването на този славен факт означава, че “нашата вяра и надежда са в Бога“. Ние живеем и се движим в Него, а не в настоящата пагубна световна система.

Вечното Слово на Бога и неговото действие (стихове 22–25)

(стих 22) В тези стихове Петър посочва Божието Слово като източник на новото раждане; чрез Светия Дух Божиите чада са въведени в живот, изпълнен с нови, духовни ценности. Разбира се, техните души са очистени от Бога при новородението, но за тях е необходимо и всекидневно умиване чрез Словото (Ефес. 5:26; виж Йоан 13:10). По този начин те “са очистици души си, като са се покорили на истината“. Така че послушанието е неразделна част от истинската спасителна вяра. (Виж 1:2 и Римл. 1:5.) Един от резултатите на новородението в техния живот е “нелицемерно братолюбие“. От това светът познава, че ние сме Христови ученици (Йоан 13:35) и “ние знаем, че сме преминали от смъртта в живота“ (1 Йоан 3:14).

При тази добра основа Петър ги подтиква – “обичайте се един друг горещо, от сърце“.

(стих 23) Новородението е от Бога чрез нетленното семе на Божието Слово, което живее и ще живее винаги и никога няма да бъде забравено. Когато хората чуят Божието Слово, То ги обвинява за грях и ги води към покаяние и вяра в Христа, който е единственият Спасител, и се раждат отново чрез Светия Дух. Затова животът, който произлиза от това, е вечен, идващ от Бога, а неговият характер е според Словото – Свят и уподобяващ живота на Христос.

(стих 24) Петър цитира Исаия 40:6, 8, за да им напомни колко са мимолетни човешката природа и човешката слава, както тревата и цветята – те преминават бързо и изчезват. Сравни също с писаното в 1 Йоан 2:17, отнасящо се за човешката световна система, която се противопоставя на Бога и е под Неговия съд: “Светът преминава, и неговите похоти; а който върши Божията воля, пребъдва до века“.

(стих 25) В пълен контраст с това, тяхната увереност почива на трайното и вечно Божие Слово. Тъй като нетленното и вечно Слово е послание от Бога, което им се е проповядвало, то тяхното спасение и вечна безопасност са еднакво сигурни.

(Следва)

СВЯТОСТТА НА БОГА

Това, че Бог е свят, е основна истина, която се потвърждава чрез цялото Писание. Един добър пример във връзка с това е видението, дадено на пророк Исаия, показващо „Господа седнал на висок и издигнат престол“. Там, пред Него, серафимите викат един към друг: „Свет, свет, свет Господ на Силите! Славата Му пълни цялата земя“ (Исаия 6:3). По същия начин Йоан описва Божия трон в Откровение, глава 4, около Когото четири живи същества „не преставаха денем и нощем да казват: Свет, свет, свет е Господ Бог Всемогъщия, Който бе и Който е, и Който ще бъде“ (Откр. 4:8). На още много други места в Светите Писания се говори за тази съществена божия характеристика. Той е свят. Но какво означава святост?

Първо определение на понятието святост

Съществуват две мнения за това какво трябва да се разбира под думата святост. Първото от тях е, че Бог е отделен от всичко останало и е различен. Това разбиране се вижда ясно в случаите, когато предмети или личности са очиствани, за да бъдат посветени в служба на Бога, т. е. да бъдат святи. Те са отделени и различни от останалите. Съдовете, използвани в Скинията или в Божия храм, не са се считали за обикновени съдове. Те са били отделени, за да послужат за свята употреба в Дома Господен. По същия начин и свещениците в Господния храм са били отделени от останалите израилтяни, за да служат на Бога. Подобен пример има в книгата Изход, където на израилтяните е било забранено да правят такъв тамян за себе си, какъвто се е приготвял за Господа – за Господа той е трябвало да бъде свят (Изход 30:34–38).

Първото споменаване на думата „свят“ в Библията още повече подсилва важността на това понятие и го свързва с мястото, където Моисей вижда горящата къпина – това е „святата земя“,

защото Бог е там (Изход 3). Градът, описан в Откровение 22:19, е „светият град“, защото Бог е там. Неговото присъствие всъщност прави мястото свято и различно от другите.

Това разбиране, че Той е различен от всички останали Негови създания, потвърждава, че Бог не е част от общото творение, а е свършено различен. Пантеизмът например е философско и религиозно учение, което отъждествява Бога с природата като проявление на божественото и е основна догма в учението на „новото време (new age)“, а това схващане е напълно погрешно. Това, че Бог присъства във всяка една точка на пространството и времето, не Го прави, разбира се, част от тях. Бог е без начало и без край и Той съществува още преди Битие 1:1. Той е независим от обстоятелствата и не се нуждае от нищо и от никого, за да съществува. Схващането, че Бог е свят и е твърде различен по отношение на творението, означава, че Той никога не може да бъде напълно познат от обикновения човек. Той е толкова различен и недостижим в Своята слава,

На стр. 21

ЮДИТ

VI част

– Да, отстъпница, какво я слушате, тя е християнка!

– Християнка? – повториха в един глас всички.

– Млъкни, Соломон – гневно извика Вейнберг и като стана от креслото, се приближи до дъщеря си. Като впи в нея гневния си поглед, той я попита: – Истина ли е това, което говори Соломон?

Всичко утихна, баща ѝ целият трепереше от гняв.

– Успокой се, Давид, нека Юдит сама да ни разкаже всичко – намеси се г-жа Вейнберг. Видът му и за нея бе страшен; тя никога не беше го виждала толкова разгневен през всичките години на техния съпружески живот. И с думите: „Я седни тук, при мен“, тя го накара да седне на стола до нея.

– Нека сега да чуем какво имаш да ни кажеш – обърна се отново той към изплашената Юдит, която още мълчеше.

– Да – започна тя с твърд и уверен глас. – Соломон каза истината. Аз действително вярвам в Исуса Христа като Месия на евреите и мой личен Изкупител и Господ.

При тия думи Вейнберг като ужилен скочи от стола си, но жена му го задържа.

– Още като дете слушах за Него и на няколко пъти в сърцето ми се водеше борба. Месия ли е Той, или не е. Сама, разбира се, не можах да реша този въпрос. Помня, че веднъж запитах за това дядо, след като го бях чула да спори с един равин, който беше дошъл на гости и му доказваше, че Йешуа е Месия на Израел. Днес ние със Соломон отидохме на християнско събрание, там бе пристигнал един проповедник от друг град. Докато слушах четенето на Библията и неговата проповед, аз окончателно се убедих, че Той – Йешуа, е наистина Месия, Синът на Благословения. Когато нашите бащи разпнали на кръст и там Той умрял като изкупителна жертва за целия свят – Агнецът Божий. Като се убедих в това, което бе толкова ясно, аз Му предадох сърцето си и отсега нататък аз, вашата дъщеря, съм негова робиня и последователка.

Докато говореше всичко това, тя виждаше как се променяха лицата на баща ѝ и майка ѝ, тя забелязваше, че в душите им се води голяма борба и че те с големи усилия се въздържат.

При последните думи майка ѝ си хвана главата с две ръце и високо зариде, баща ѝ стана и нервно закрачи напред-назад из стаята, като кършеше нервно пръстите си, а сестрите ѝ, както и Соломон, седяха и плачеха.

– Махай се от очите ми – гневно извика Вейнберг, задъхвайки се от ярост, и показа вратата на дъщеря си. Като наведе глава, Юдит тихо излезе от стаята.

ГЛАВА 4

Гонена за Христа

Омразата на родителите. Майката на Юдит се заклева да убие дъщеря си. Изгонена от дома. Предадена на Господа

Около час продължи истеричният плач на майка ѝ. Баща ѝ изпрати другите сестри на Юдит да спят, а Соломон стоеше с наведена глава.

– С плач и сълзи няма да си помогнем, Рахил – каза Вейнберг на жена си, която вече малко се беше поуспокоила. – Трябва да предприемем нещо. Тук сме и тримата, които най-много обичаме Юдит и най-добре чувстваме колко е гибелна за нея и тежка за нас нейната постъпка. Но с общи усилия може би ще успеем да я извадим от това увлечение. Добре ще е, Соломон, ти да ни обясниш спокойно и подробно как стана този обрат в нея, та нали напоследък ти беше с нея повече време отколкото ние – доверихме ти напълно нашата дъщеря.

– Да – обади се донякъде вече успокоена г-жа Вейнберг. Разкажи ни как стана всичко това, Соломон.

Поуспокоеният малко от преживените вълнения Соломон описа на родителите всички нам известни вече обстоятелства. Той разказа, че Юдит напоследък силно се интересувала от религиозни въпроси и излагала мислите си пред него, в които той нищо лошо не виждал и дори

отчасти споделял. Нейният интерес – да задоволи отдавнашното си желание, а отчасти и неговото любопитство да се запознаят с другите, които проповядват евангелието, били подсилени от новопристигналия в града проповедник, който със своите афиши се обръщал специално към евреите в града. И тогава той решил да отиде с Юдит на това християнско събрание.

След кратко мълчание, Соломон продължи:

– И ето там, на това събрание, стана нещо, което аз никога не предполагах. Този нов проповедник доказваше, че Йешуа действително е Месия на Израел и Спасител на света. При това през цялото време той цитираше еврейските пророци, които вече са пророкували за идването на Месия. Направи ми впечатление голямото внимание, с което Юдит следеше всяка дума от речта му. Пожелав да я изведа оттам, но всеки път бях принуден да отстъпвам на молбата ѝ да останем. На мен ми беше неприятно и обидно заради нея. Истината е, че аз не вярвам в Бога, но все пак, като роден евреин, интересът и вниманието на Юдит към речта на този друговедец, който се стремеше изключително да обвинява евреите в убийството на този Йешуа, бяха за мен голяма обида.

Когато проповедникът свърши, всички, присъстващи по негова покана, коленичиха за молитва. Мнозина от евреите напуснаха помещението, но други останаха на местата си от любопитство. Аз също станах, за да излезем, но и този път Юдит ме задържа.

Ние с Юдит седяхме най-отзад и ето че след молитвата на един човек Юдит изведнъж се хвърли на колене и започна да се моли също като тия хора. Евреите, които седяха пред нас, започнаха да се обръщат назад, аз бях така изненадан и смаян, че не знаех какво да сторя. Болка изпълни сърцето ми и от срам не смеех да погледна евреите, които ни гледаха. Аз бях толкова оскърбен и унижен!

Като се посъвзех, аз насила я вдигнах и почти бегом се измъкнах с нея от това ужасно място. Ето това е всичко, което зная и мога да ви кажа за нея. Голямата ми любов към Юдит сега се бори в мене с предизвиканото от тия събития чувство. Аз не мога да си дам точна сметка за това, което става с мен. Досега не вярвах в Бога, не бях и религиозен; но чувствам, че Юдит оскърби моите най-дълбоки и най-свети чувства. Аз зная, че евреите са единственият Божий народ, който има най-правилно разбиране за Него и най-правата, дадена му от Бога, религия. Юдит обаче съзнателно отстъпи от Бога и от бащината ни религия, тя изведнъж отхвърли и потъпка всичко.

След всичко това какво мога да направя? Тя ми е годеница, предстоеше ни скоро да се съберем в свещен съюз, но сега какво да правя? При това положение не бих посмял да се покажа с нея пред сънародниците си, защото мнозина от тях станаха свидетели на нейната безумна молитва към Йешуа, в която тя се молеше Той да обърне към Себе си целия наш еврейски народ. Те видяха и мен заедно с нея... За мен тя е съвършено заблудена! ... Ние не можем повече да се разбираме дори; нещо повече – ние не бихме могли да бъдем дори приятели... Ох! Как можа да се случи това? ... Юдит, Юдит! – изплака Соломон, като склони глава и покри лицето си ръце.

По време на разказа на Соломон потопените в скръб родители стояха мълчаливо и неподвижно. Лицето на бащата изразяваше страшна вътрешна борба, а майката седеше с наведена глава и с пълни със сълзи очи. И двамата напълно съчувстваха на младия човек и разбираха положението му. Самите те дълбоко страдаха заради дъщеря си. Когато Соломон млъкна, Вейнберг го хвана под ръка и заедно с него се приближи до жена си.

– Ти знаеш, Соломон, че ние сме привързани към теб като към роден син; ние те обичаме, и те обичаме от все сърце. Знаем също, че и ти ни отвърщаш със същите чувства. Сега вече сме загубили онова, което така здраво ни свързваше – нашата дъщеря, която ние все още горещо обичаме. Ние винаги сме се надявали тя да ни радва, но ето че ни донесе такава страшна мъка, а ние не знаем как да я спасим. Когато преди един час тя заяви “Аз съм християнка”, аз не знам какво стана с мен, но ако не беше жена ми, не знам какво бих сторил с детето си. Аз вече не зная какво да правя и как да постъпя с нея, но все още не се предавам на отчаянието.

От малка Юдит ни учудваше със своите умни разсъждения и сериозните въпроси, които не съответстваха на възрастта ѝ. Освен това тя винаги е била извънредно наблюдателна. Може би ще успеем да я върнем, за наша обща радост, към религията на нашите бащи! Сега ние тримата трябва да употребим всичките си умения, за да ѝ повлияем. Предлагам засега да я оставим на спокойствие няколко дни, нека тя сама обмисли постъпката си. Със строгост едва ли бихме постигнали нещо. Аз твърде много съжалявам за днешното си невъздържано поведение. В това отношение нашият народ има какво да желае! Да се опитаме да я върнем с любов, с молби и с обещания. Дори, ако стане необходимо, да се повика и равинът, за да побеседва с нея. А след това вече ще видим какво ще се прави – завърши Вейнберг.

– Да, имаш право, Давид – потвърди г-жа Вейнберг. – Трябва да опитаме всички средства, за да спасим нашето дете, нашата любима Юдит. А ти, Соломон, няма да е лошо да ни помогнеш. Ти би могъл твърде много да ѝ повлияеш. Нали знам колко много те обича Юдит!

– О, да – зарадвано се съгласи младият човек. – Простете за прибързаните ми съмнения – наистина, възможно е да не е съвсем загубена за мен моята Юдит. Аз съм готов да сторя за нея всичко, каквото зависи от мен!

Едва към три часа през нощта Соломон се върна у дома си. Тази нощ и той, и Вейнбергови не можаха да заспят. Това, че Юдит прие Христовата вяра, бе за тях неочакван и тежък удар.

А в същото време в другата част на къщата се водеше един необикновен и съвършено противоположен на описаната беседа разговор. Този разговор не беше между човек и човек, а между човек и Бога.

Когато по заповед на баща си Юдит отиде в стаята си, тя се почувства съвършено разбита. От дете беше свикнала да живее в любов с близките си и сега за първи път в живота си почувства, че губи тази любов. Вместо любов тя видя в очите на най-близките си хора ненавист.

Юдит обичаше от сърце родителите си и Соломон; рядко би могло да се срещне такава детска привързаност. Соломон беше толкова скъп на сърцето ѝ. Вече толкова години бяха минали, откакто се бяха срещнали и взаимно обикнали. Той беше необикновено внимателен и нежен към нея. Тя знаеше, че той я обича от цялата си душа. И все пак те я изгониха от стаята!

А нейният тъй нежен и грижлив баща... колко страшен бе днес; как трепереше от гняв и ако не беше майка ѝ, като че ли беше готов там, на място, да я убие. При този спомен сърцето на девойката се сви от горчива мъка.

Сега тя се почувства съвършено безпомощна и самотна в света. Тя нямаше вече никого, с когото да сподели голямата си скръб. Няма никого, на чиито гърди би могла да изплаче мъката, с която е преизпълнено сърцето ѝ. Майка ѝ, баща ѝ, сестрите, любимият и целият народ – всички я изоставиха заради Господа. Юдит ясно съзнаваше, че между тях и нея се отваря пропаст. Тя се чувстваше като човек, паднал от палубата на кораб в морето, който не чувства под краката си почва, а и не вижда наблизко брега.

Дълго време в стаичката ѝ се чуваше тих плач. Това беше първата ѝ тежка скръб в живота. Когато първият поток от сълзи мина, Юдит стана от леглото, върху което се бе хвърлила отчаяна при влизането в стаята си, и седна на един стол до

прозореца. Луната мило я гледаше. Ясни звездички трепкаха и блескаха като огънчета. Разплаканите очи на девойката се спряха на чудната картина на зимното звездно небе. Потопена в съзерцание, тя остана така дълго време.

– Колко си велик Ти, Боже мой, в Твоите творения! – прошепна тя на глас, откъсвайки погледа си от звездното небе. Сърцето ѝ започна да се изпълва с мир. Докато седеше до прозореца, пред нея се заредиха безгрижните дни от детството, още когато живееше с родителите си в родния град, чийто западен край сега бе отнет от Русия. Тя си спомни всички въпроси за Бога, които я вълнуваха, докато баща ѝ разказваше на нея и на сестричките ѝ историята на техния народ. Тези разкази тогава събуждаха детския ѝ ум и тя изпитваше голямо желание да узнае повече и повече за Бога.

Спомни си и онзи знаменит, случайно подслушан разговор на дядо ѝ с равина. Спомни си също и последвалия разговор с дядо ѝ.

Една след друга пред очите ѝ бързо се носеха картините от ранното ѝ детство, бягството в началото на войната; пътят, който изминаха, за да стигнат до гр. Г.; първата среща със Соломон и радостното и щастливо време като годеница. Цялата тази панорама на миналото мина пред очите ѝ.

“Ах! Това беше сладък сън, сменен, уви, вече със суровата действителност!”, помисли Юдит. “Но какво да правя и какво ли ме чака отсега нататък? Сънят отлетя и картината на моя живот се промени. Но слава на моя Изкупител, че Той ме пробуди от този сън! По-добре е да се пробудиш тук, на земята, и да заживееш действителния живот, отколкото да си отвориш очите едва при прехода във вечността и да се видиш пред страшните последствия от земния сън”.

Със своя буден и развит ум, Юдит претегляше сега всичко, което бе „за“ и „против“ сегашното ѝ решение. Тя не се стараеше да си създава лъжливи картини за предстоящия ѝ живот. Напоследък бе чела с увлечение еврейската Библия и остана поразена от факта, че всички пророци и истински служители на Йехова са били претърпели много и различни гонения, а някои – дори и мъченическа смърт. Припомни си, че и сам Господ Исус Христос, бидейки разпнат, е изтърпял най-мъченическата смърт.

– Ако ти искаш да Го следваш, искаш да бъдеш негова служителка и ученичка, то и теб те очаква същата участ, Юдит – прошепна тя на глас. – Първата стъпка вече е направена. Сигурно целият град вече е научил за случилото се. Утре на улицата всички наши ще кимват с глава към

мен и ще ме сочат с пръст. Да се върна назад? О, да ме опази моя Изкупител от подобна мисъл – прошепна пак на глас тя и като сгъна колене пред нозете на своя Изкупител и Господ в осветената си от лунната светлина стаичка, с думи се възнесе в дълга и гореща молитва.

„Ти знаеш, че от ранно детство душата ми Те е търсила, о, Господи мой. Днес Ти по милостта Своя ми се откри в Твоето Слово. Ти уми сърцето ми със Своята кръв. Но ти знаеш и виждаш, че сега всички ме изоставят заради Тебе. Всичките ми близки, които аз толкова обичам, ме намразиха и отблъснаха. Аз нямам вече нито един приятел дори, който би могъл да ми помогне със съвет, да ме подкрепи в борбата. Самичка съм сега – съвършено самичка в света! Ти знаеш, че аз съм съвсем слаба още, не познавам пътищата Ти и не зная как да Те следвам. Не ме оставяй, моля, и не допускай да се отлъча вече от Тебе. Ти знаеш всичко, което мога да срещна сега в живота, което аз не зная, но във всичките тежки обстоятелства в живота, когато изнемогвам и силите ми ме оставят, Ти, Господи, ми помагай да се боря докрай!

Дълго време от стаичката ѝ се чуваше тази детска молитва. В нощната тишина Юдит говореше в молитва със своя Изкупител, като че ли той стоеше телом пред нея. Тя нито за миг не се съмняваше, че Той се намира до нея в този тих нощен час. След простосърдечната ѝ молитва дълбок мир изпълни сърцето ѝ.

„Аз съм готова да те последвам навсякъде, Господи, нека да бъде волята Ти през целия ми живот, от днес и завинаги!“ Така завърши Юдит своя разговор с Господа.

Когато се изправи, нейното осветено от луната лице сияеше от вътрешна радост и пълен мир. Успокоена от своя Изкупител, тя се унесе в дълбок и спокоен сън. Този, към Когото тя се обръщаше в молитвата си, изпрати Своя светъл ангел, за да я пази и подкрепя по пътя към небесното и вечно отечество.

* * *

За Юдит настъпиха тежки дни на силни изпитания, изкушения и гонения от всички страни. Родителите ѝ и Соломон полагаха всички сили, употребяваха всевъзможни средства, за да я отвърнат от вярата в Христа Исуса. Обещания, молби, покани за театър, покани за танци... Но тя веднъж завинаги категорично се отказа от всички тези тъй любими по-рано развлечения.

– Не ми е мястото там, където моя Господ Исус Го няма – казваше тя, – аз трябва да бъда само там, където Той може да присъства.

Всички придумвания на родителите ѝ и на Соломон, оставаха напразни и те все повече губеха надежда, а заедно с нея и всякакво търпение.

Няколко пъти майка ѝ, като останеше насаме с нея, започваше със сълзи да я моли да изостави своите убеждения и като се разкае, да се завърне в бащината си вяра. Молбите и сълзите на любимата ѝ майка бяха най-силното изкушение и най-жестокото изпитание за вярата ѝ.

– Помисли, Юдит, и за твоето бъдеще – започна веднъж майка ѝ. Ти изоставяш народа си. Целият народ те гледа като отстъпница. Съжали ни, нима не виждаш как страдат заради теб баща ти и майка ти? И сестрите ти са заставащи всеки ден да оплакват постъпката ти. Колко им е тежко да се явяват в нашето общество, защото заради теб и тях ги гледат с подигравка и презрение!

Вчера се завърнах със сълзи на очи. Рут заяви, че тя вече няма да излезе от прага навън. Всички питат къде е Юдит и няма ли и ние с нея да станем християнки? Ах, Юдит, нима не те трогва нашето страдание? Ами я погледни Соломон, какво направи ти с него? Подигравки и укори се сипят на главата му отвсякъде. Ти не посещаваш с него увеселителни места и той седи по цели дни самичък у дома. Ако това продължи още малко, в края на краищата той ще се откаже от тебе. Кой би се съгласил да вземе за жена една отстъпница еретичка?

– Зная, майчице – отговаряше Юдит. – Аз виждам всичко това и сърцето ме боли за всички вас и за Соломон, и за целия наш народ. Но, майчице, аз не мога да оставя Бога и Неговите заповеди! Ако аз сега сторя това, тогава наистина ще стана вероотстъпница и моят грях пред Него ще бъде тежък, съзнателно извършен грях. С това аз бих заменила вечното с временното и небесното със земното. Аз ви обичам всички вас не по-малко, а много, много повече от по-рано; обичам също и Соломон, но не мога да го придружавам по разните увеселителни заведения. Всички тия места за развлечения са противни на моя Господ, на моя небесен жених, и аз искам да Му бъда вярна и предана невеста повече, отколкото бих могла да бъда на който и да е човек”.

Дотук г-жа Вейнберг слушаше с търпение своята дъщеря, но при тези думи тя с гняв и задъхвайки се от възмущение, закрещя:

– Невярна еретичка, отстъпница, ти опозори името ни, рода ни! Ти стана черното петно на семейството и на народа си! Махни се от очите ми – аз не желая повече да те виждам!

И тя скочи и избяга от стаята.

* * *

Три дни след този разговор, според взетото

по-рано решение между родителите ѝ и Соломон, повикаха равина, за да поговори с Юдит. Резултатът от този разговор обаче беше, че Юдит повече се укрепи във вярата си в евангелската истина и в неправотата на еврейските водители, които с всички сили се стараят да държат народа в заблуждение относно Исуса Христа и Неговото благовестие.

В 11 часа предобед на вратата в стаята на Юдит се почука. В това време тя стоеше с ръкоделието си в ръце, защото напоследък твърде рядко си позволяваше да излиза от дома. От една страна, тя нямаше и къде да отиде, понеже всичките ѝ стари приятели и познати не искаха да я виждат, а за да се среща с вярващите от другите селища, трябваше да преодолее препятствията и зоркото наблюдение от страна на домашните си. Заради това Юдит предпочиташе да си седи у дома сама.

Като чу, че се чука на вратата, Юдит помисли, че е някой от домашните ѝ или че Соломон пак идва с поредните молби и увещания, за да я спечели. Но когато вратата се отвори, тя се учуди, като видя на прага познатия престарял равин. Тя веднага се сети за причината на неговото посещение и пъргаво приближи и го покани да седне, като му предложи стол.

– Знаеш ли, дете мое, аз дойдох днес да те поразпитам нещо – обърна се към нея равинът. – Преди известно време чух, че ти си изменила на нашата вяра, дадена ни от самия Йехова, и че си станала християнка, т. е. езичница. Но аз през цялото време не исках да повярвам, че един член на славния род на Вейнбергови може да стане отстъпник, докато снощи трябваше да чуя това от твоите родители. Много ми е жал за теб, дете мое, и ми се ще да вярвам, че ти ще се върнеш в лоното на синагогата и на своя народ. Младостта ти и твоята неопитност са допуснали да се подхлъзнеш в пътя на вярата, но нашият народ и синагогата, заради твоите прадеди, са готови да ти простят тоя грях, ако ти се разкаеш, дори и действително да си сторила това престъпление. Аз също съм готов да ти помогна да излезеш от създаденото положение. Кажи ми само, дете мое, откровено, вярно ли е това, което се говори за теб? Ако е вярно, готова ли си да искаш прощение, като се разкаеш в тежкото си прегрешение? – добави равинът, гледайки с благ бащин поглед седящата пред него девойка.

– О, да, уважаеми равви, аз съм готова да ви разкажа всичко, както е – отговори Юдит. – Ако става дума за измяна на религията, дадена ни от Самия Йехова, то от моя страна такава измяна не е имало.

Равинът приветливо ѝ кимна с глава.

– Колкото до моето преминаване в християнската, или както вие се изразихте, в езическа ерес, то ви заявявам, уважаемий равви, че за такава ерес аз не зная нищо.

– Значи всичко онова, което съм чул досега, дете мое, не е вярно? – попита учуденият равин. – Нима това е било само младежка лудория от твоя страна? Но дори и това не е добра постъпка от твоя страна, чадо мое.

– Не, равви, моля, изслушайте ме до края. Ето как стоят нещата. Отдавна, още в детството, аз чувах да се говори за съществуването на християнска ерес, която води началото си от някой си еврейин на име Йешуа от Назарет. Тогава ме учеха да мразя този Йешуа, а последователите му да считам за гои (езичници). Когато бях дете, аз вярвах на всичко това и се стараех да го прилагам, вярвайки, че това е волята Божия. Но когато поотраснах и започнах да разсъждавам, аз си казах: ако аз обичам някого, то би трябвало да зная защо го обичам; ако ли пък мразя някого, също би трябвало да зная защо го мразя. Така ли е, уважаемий равви? Вие сте по-мъдър от мен и можете да ми кажете, ако заключението ми не е логично.

– Това е вярно, чадо мое, ти разсъждаваш съвършено правилно – отговори ѝ равинът, като я гледаше с тревога и недоумение.

– И така, аз реших да приложам това правило в дадения случай, т. е. относно Йешуа. Аз си казах, че трябва да знам защо да Го ненавиждам, и затова започнах да изучавам Тора и пророците, след това и живота на Йешуа, според евангелското описание. При това изучаване аз все повече и повече се убеждавах, че Той не е лъжец и измамник, както ми внушаваха това в детските ми години, а че Той е обещаният от Бога Месия, Син на Благословения, или с други думи – Този Йехова, който по-рано се откриваше на Израел по различни начини, сега Го познаваме като Божия Син, приел човешка плът, за да дойде като Йешуа от Назарет.

Ето в това дълбоко съм се убедила, уважаеми равви, и бих искала и Вие, и родителите ми, и целият еврейски народ да не Му се противите повече, а да Го приемете като свой Месия. Аз вярвам, равви, че рано или късно Израел трябва да приеме Йешуа и че “всеки ще погледне на Него, когото прободоха“, както говори пророк Захария.

Колкото повече старият равин слушаше думите на Юдит, толкова повече благият му поглед се изменяше. Отначало стана сериозен, след това в него се появиха искри на гняв и най-после с

блестящи от злоба очи равинът скочи от стола и започна да крачи нервно из стаята, подръпвайки брадата си. Той не беше вече в състояние да продължава разговора и вместо разумни доводи или доказателства за погрешността на разясненията на Юдит, загубвайки в гнева си всякакво самообладание и приличие, равинът започна да проклена момичето и всички християни, и Самия Йешуа.

– Такива като нея трябва да се отлъчат от народа ни – забеляза на прощаване с родителите ѝ равинът. – Тя е погинала безвъзвратно и нищо не може да се направи за нея. Жалко, че езическите закони на страната, в която живеем, не ни позволяват да изпълним нашия обичай и да я убием с камъни, защото тя наистина заслужава това. Аз ви съветвам да я отстраните, колкото се може по-скоро от нашето общество, за да не стане причина и други евреи да се увлекат след нея. Вие сте длъжни да отбягвате всякакво общение с нея като еретичка – това го изисква синагогата.

Юдит наистина ставаше все по-опасна за юдейското учение. Без да обръща внимание на препятствията, тя продължаваше да следва своя път. Девојката се стараше да посещава християнските събрания и навсякъде, където имаше и най-малка възможност, свидетелстваше пред евреите, че Христос е истинският Месия на Израил и Спасител на света. Родителите ѝ и Соломон, след като опитаха всички възможни средства, за да я отклонят от пътя ѝ, промениха изцяло отношенията си към нея. Те ѝ станаха най-злите, най-лютите врагове и истински тирани.

Със Соломон тя трябваше да се раздели – това го изискваше синагогата и родителите от двете страни. Сега вече тя бе обградена само от хора, които я мразеха. Напоследък дори ѝ забраниха да излиза от къщи, а когато познати ги посещавах, я заключваха в нейната стая. Сред еврейското общество родителите ѝ разпространиха слуха, че дъщеря им е психически болна и ако понякога някои гости питаха за Юдит и искаха да я видят, майката отговаряше, че тя буйства и да се отиде при нея или да се изведе, е вече опасно. Юдит сама на няколко пъти чуваше, когато майка ѝ разказваше за нея като за луда. Чувствайки се слаба, сърцето ѝ се изпълваше с още по-голяма мъка и в такива случаи тя веднага се обръщаше с молитва към своя Изкупител, който я поддържаше във всичките тези, непоносими за нея, изпитания.

Най-после, малко след посещението на равина и по негово предложение, родителите ѝ счетоха за необходимо да я отстранят завинаги от дома си. Майка ѝ и баща ѝ, като останаха насаме веднъж

с нея, пак се опитаха да ѝ повлияят, отначало с молби, а сетне и със заплахи.

Като видяха безполезността на всичките си усилия, баща ѝ най-после заяви:

– Ние сторихме всичко възможно от наша страна, за да те спасим; ние искахме да те избавим, за да не погинеш, но всичко бе напразно. Вместо да се откажеш от тази ерес, ти все повече затъваш в нея и като че ли не ти стига това, ами се стараеш и сестричките си, и всички, с които се срещаш, да увлечеш след себе си. Това не може повече да продължава. Избери едно от двете: или още днес ще се откажеш от тази ерес, или още утре ще напуснеш този дом и си свободна да отидеш, където намериш за добре. До утре имаш време да избереш и окончателно да решиш. Това е последната ни дума!

Животът на Юдит с нейните родители ставаше все по-непоносим, но това последно заявление от тяхна страна беше за нея още по-жесток удар. Когато тя отново остана сама в стаята си, в душата ѝ се разигра голяма борба. Тя виждаше, че пропастта между нея и всички, които ѝ бяха толкова мили и скъпи, всеки ден се увеличава. Сънародниците ѝ отдавна вече я гледаха с презрение; връзките ѝ със Соломон окончателно бяха прекъснати и за нея настъпваше най-тежкият момент, за който Юдит още никога не бе мислила, макар че той бе естествено и неизбежно следствие от това, че тя се отказа от учението на юдеите и прие Христос в сърцето си. Тя все още не допускаше, че родителите ѝ ще вземат такова крайно решение.

Сега тя бе изправена пред най-тежкия в живота ѝ въпрос, за разрешението на който нямаше сили.

Но Този, Който беше обещал да бъде със своите изкупени през всичките дни до свършека на века, беше близо до Юдит в този важен за нея момент. Тя отдавна бе привикнала да се обръща към Него за помощ в трудни минути, каквито тя от обръщението си вече имаше толкова много. Те се издигаха пред нея като планини, една след друга. Слаба и самотна, само с Неговата помощ и защита тя можеше да понася всичко, да забравя миналото и с вяра да гледа напред, следвайки стъпките на своя Господ и Учител.

И в този момент, преди да реши какво да предприеме в случая и какво да отговори на родителите си, тя коленичи пред нозете на Този, Който единствен можеше да снесе непосилното бреме. В молитва тя изля сърцето си на Господа и когато се изправи, решението ѝ беше твърдо и безвъзвратно: тя вече и в мисълта си не допускаше дори, че може да остави своя Изкупител, било

заради майка си или за баща си или заради когото и да било друго.

В гореща молитва тя принесе пред нозете на Господа своето бъдеще и бе уверена, че Той няма да я лиши от милостта Си и от Своята помощ. Ненапразно Той кани всички, които са отрудени и обременени, да отидат при Него. За последен път тя замръкна и преспа в родителския дом. Дълбок мир изпълни сърцето ѝ, тя се чувстваше съвършено готова да напусне още утре завинаги бащиния си покрив.

Юдит не мислеше да остава в града нито ден повече и затова реши да замине веднага за гр. М., за да бъде колкото е възможно по-далече от своите бивши приятели и познати. Тя знаеше, че в гр. М. има голяма общност от вярващи евангелски християни, подобна на тази, сред която тя откри Господа. Тя се надяваше също, че в големия град по-бързо ще намери необходимите за живот средства. И като взе това решение, тя се унесе в спокоен сладък сън.

Сутринта на закуска Юдит се срещна с родителите си и им каза със сълзи на очи, че ще напусне дома им, щом те настояват за това.

– Татко – обърна се тя към баща си. – Вчераше с мама поискахме да изберем между вас и Господа. Аз мислих много върху това, молих се и реших, ако още настоявате да напусна къщата...

Повече тя не можа да каже нито дума, защото силни ридания я задавиха и тя трябваше да стане от масата, да напусне стаята и да се уедини в стаичката си.

– Нищо не може да се направи, тези хора съвсем погубиха Юдит – развълнувано заговори Вейнберг, след като дъщеря му напусна трапезарията. – Нека се маха, престоят ѝ повече в нашата къща е съвсем невъзможен!

– Да, това е необходимо – прибави майката. – Юдит е загубена за нас. Но аз все още имам надежда за нейното възвръщане. Тия дни узнах, че тя още не е приета окончателно в тяхната общност. Разбрах, че когато приемат нов член в общността, те предварително го кръщават, като го потапят във вода, а доколкото разбрах, Юдит още не е кръстена. И това обстоятелство ми дава надежда за нейното възвръщане. Ще трябва да се погрижим само тя да не остане в този град, защото стоенето ѝ тук за нас е само позор. При това, ако остане тук под влиянието на християнското общество, тя може да се присъедини окончателно към него и да се кръсти, и тогава вече всяка надежда е загубена. Така че много добре би било, тя да замине от тук – нека поживее малко самичка и далеч от дома, та дано се опомни!

В това време Юдит, след като изплака тежестта, която чувстваше в сърцето си, и се поуспокои се върна пак при родителите си и като зае мястото си, продължи: – Аз ви казах, че ще замина оттук, защото мисля, че оставането ми у дома и за вас, и за мен не е полезно. Реших да замина за М. Мисля, че това ще е най-доброто.

След кратко мълчание баща ѝ каза:

– Добре, замине, аз още днес ще ти купя билет до М. и утре със сутрешния влак можеш да потеглиш. Пригответи ѝ дрехи и всичко необходимо за път – обърна се той към жена си, – а аз вече трябва да вървя на работа. И с тези думи той напусна стаята.

След като си приготви вещите за път, Юдит успя за кратко време да се срещне с някои от своите приятели от християнската общност, за да се сбогува с тях и да съобщи за заминаването си. Вярващите отдавна знаеха за всичките страдания, които Юдит търпеше, и често по време на молитвените събрания и по домовете си възнасяха горещи молитви пред престола на Господа, Той сам да ѝ помага да понесе всичко и да устои в истината, а така също и да я облекчава в страданията ѝ. Известието за нейното заминаване се посрещна от всички с голяма радост и благодарност към Бога, като виждаха в това отговор на молитвите си. И сега, прощавайки се с нея, те призоваваха Господа в молитвите си, Той да я пази и Неговото благословение да бъде над нея, като я изпращаха с най-добри благопожелания. Проповедникът на общността ѝ даде писмо до вярващите в М. и адресите на някои от тях, като ги молеше да приемат Юдит като вярна служителка Христова и да ѝ помагат и съдействат при настаняването ѝ в непознатия за нея голям град.

Прощаването с родителите и сестрите ѝ бе твърде сухо и кратко – те виждаха в нея само един враг и нито майката, нито сестрите пожелаха да я изпратят до гарата. Това студено отношение на близките ѝ легна като студен камък на сърцето ѝ, но Господ, заради Когато тя търпеше всичко това и комуто се бе предала всецяло, не пожела тя да си замине от града със сърце, натежало от такава голяма скръб, и ѝ приготви тържествено изпращане. Когато Юдит пристигна с баща си на гарата, тя беше приятно изненадана от присъствието на всички вярващи от общността, които я чакаха на перона. Дъщерята на проповедника, с която тя учеше в местната гимназия, я посрещна с голям букет от живи цветя, напомнящи за всички млади сърца, които бяха приели Христа за Свой Спасител и които Юдит познаваше от местното събрание.

Това изпращане беше наистина трогателно.

Всеки имаше за нея по една блага дума, по някое утешение и насърчение за пътя. Баща ѝ, който бе дошъл с нея на гарата, стоеше настрани и обърнат гърбом към нея, говореше със свои познати евреи.

Когато влакът потегли, на перона се разнесоха думите на християнския прощален химн:

Удари часът на раздялата –
ние трябва да се разделим и
за това, което сърцето ни страда...,
знаем само ние и Бог Един...

Мнозина пееха тези думи със сълзи на очи, на всички им бе тъжно да се разделят с Юдит, защото я бяха обикнали като вярна сестра в Христа. Скръбта от раздялата обаче се смесваше и с радостта от съзнанието, че тя се освобождава вече от страданията и изпитанията, които беше принудена да търпи в своя дом, и то от своите близки.

Чувство на радост и дълбока скръб вълнуваха сърцето на Юдит, когато от отворената врата на вагона развяваше бялата си кърпичка за близките си в Господа приятели, а в същото време баща ѝ оставаше съвършено равнодушен; той не намери за нужно да ѝ каже поне една блага дума, да ѝ пожелае добър път или дори най-обикновеното “Довиждане”.

Влакът ускори хода си и бързо се отдалечи от перона, но Юдит дълго време стоя до отворената врата на вагона, гледайки към града, в който понесе толкова много страдания. Тук за първи път пламъкът на любовта затрептя между нея и Соломон и пак тук тя трябваше да устои на изпитанието в избора между любовта към Соломон и любовта към Христа, нейния Изкупител и Господ, Комуто тя веднъж завинаги предаде своето нежно сърце. Тук тя за първи път в живота си се сблъска с хорската омраза и това изпитание беше толкова тежко, че ако Господ не я подкрепяше, тя не би могла да го понесе. В тоя град тя скъса своята връзка с горещо любимите си родители, със сестрите си и с целия си народ. Тя се отказа от всичко земно, временно, което ѝ бе толкова мило и скъпо, заради небесното – вечното, което получи от нейния Изкупител.

Юдит постигна всичко това със силна и героична съпротива и самоотричане. Само безмерната и гореща любов към Господа придаваше мъжество на слабото ѝ сърце, за да остане вярна на своя Господ. Сега, уви, тя вече е изгнаница от бащиния си дом и от народа си!

При тази мисъл тъга отново сви сърцето ѝ и едри сълзи се търкулнаха по бледото ѝ лице. Тя хвърли последен поглед към града, който се

скриваше вече, и дълбока въздишка се изтръгна от гърдите ѝ. “Прощавай за всичко и може би завинаги”, прошепна тя на глас и влезе навътре във вагона.

В купето ѝ нямаше никой и тя бе особено благодарна на Господа, че ще може да остане поне за малко насаме.

“Ето че и аз сега като Аврам съм странница и чужденка”, помисли си тя. Всички роднини и приятели останаха в миналото ѝ. „О, слава Тебе, Спасителю мой, Ти, Който не си оставил Аврам и всичките Твои верни служители, няма да оставиш и мен, твоята слаба робиня!“ След тази кратка молитва Юдит запя със своя приятен глас любимата си песен, която тя толкова обичаше да пее на събранието заедно с всички вярващи и у дома си, самичка, в дните, изпълнени с толкова трудности:

От днес вземи ме, Боже мой,
и занапред води
по жизнения път и бди,
да следвам пътя Твой.
Самичък, слаб съм, знам,
но с Теб – не се боя!
И в пътя вярно ще вървя.

Тази песен като гореща молитва се изтръгваше от дълбините на сърцето ѝ. Господ, който беше обещал да бъде през всичките дни и до свършека на века с ония, които Му предават сърцето си, беше верен и на Юдит.

Като добър пастир Той се грижеше за самотната си овчица и тя винаги и при всякакви обстоятелства намираще покой на Неговите гърди. Тя беше свикнала да се осланя на Него и да Му се доверява всякога и във всичко. Така и сега тя Му довери цялото си неизвестно бъдеще. Юдит знаеше, че първият приятел, който ще я посрещне в непознатия град, ще бъде Той, Същият, Който я изпрати от Г. и сега я съпровожда по пътя. Нали Той бе обещал да пази излизането и влизането на своите деца тук, на тази земя!

Надеждата на Юдит не беше напразна – Той наистина не я остави. Юдит остави заради Него бащиния си дом, родителите си и своя народ и намери стократно повече братя и сестри. Тя спечели и друг народ, народа Божий, не само по име такъв, а народ, който в действителност Му служи от сърце; народ, в който влизат всички народности, живеещи на земята, чрез вяра в Бога и общение в Христа.

Следва

че за нас е невъзможно дори и да си представим какво всъщност представлява Той. Затова всяко едно познание за Бога е в резултат на Неговата свята воля да ни открие Себе Си.

В предишната статия отбелязахме, че в творенията ясно и разбираемо виждаме Неговата вечна сила и Божественост (Римл. 1:20). По подобен начин и Псалом 19 изявява тази истина: „Небесата разказват славата Божия“. Дори нещо повече: в този Псалом Бог дава допълнително откровение за Себе Си. Затова апостолът говори в своето послание към евреите, че „Бог е говорил по много начини в старо време на бащите ни чрез пророците“ (Евр. 1:1). Но Господ Исус, както е описан в Йоана, е „Словото“, което „стана плът“, и Този, Който напълно ни разкрива Отца. Той е видимото изражение на невидимия Бог. „Никой, кога да е, не е видял Бога; Единородният Син, който е в лоното на Отца, Той Го изяви“ (Йоан 1:18). Затова не е учудващо, че Господ Исус се описва в Свещените Писания като нещо свято. Ангел Гавраил, който бе изпратен от Бога, казва на Мария, че „светото Онова, Коего ще се роди от нея, ще се нарече Божий Син“ (Лука 1:35). Дори и духовете на нечистите бесове признават, че Той е „Светият Божий“ (Лука 4:34), а пък авторът на посланието към евреите (7:26) обявява, че Той е „свет, невинен, непорочен, отделен от грешните и възвисен по-горе от небесата“.

Това все още не означава, че ние имаме съвършено разбиране за Бога, само защото познаваме, и то винаги по един ограничен начин, Неговия Син. Господ Исус, в Когото „обитава телесно всичката пълнота на Божеството“ (Кол. 2:9), ни изявява Отца, и то винаги по един щадящ начин поради нашето слабо естество. Не е чудно, че хората постоянно се удивляват от Неговите думи и дела.

Чувство на страхопочитание обзема всеки, който застане в съзерцание пред този величав и свят образ на Бога. Неговото величие и мощ са извън нашите представи и са недостижими за нашите разбирания. Йов достига до тази истина, като казва: „О, да имаше някой да ме слуша! ... Всемогъщият нека ми отговори!“ (Йов 31:35). Но когато Бог му отговаря и го предизвиква с въпроси, на които той не може да даде отговор, Йов възкликва: „Слушал бях за Тебе със слушането на ухото, Но сега окото ми Те вижда; Затова отричам се от думите си, И се кая в пръст и пепел“ (Йов 42:5, 6).

Второ определение за понятието святост

Това е абсолютна чистота, правда и справедливост. Реакцията на пророка, когато вижда храма във видение, е да зариде поради своята греховност: „Горко ми, защото загинах“ (Исая 6:5). Заставайки лице в лице с Божията святост, пророкът осъзнава колко е нечист. Бог призовава нас, вярващите, да бъдем святи, както Той е Свят (1 Петр. 1:16; сравни с Лев. 11:44), и да бъдем чисти и праведни, какъвто е Той, и всички тези характеристики се отнасят за нашето поведение като вярващи.

Този аспект от Божия характер е съдбовен за нашето разбиране за Божието отношение към човека. Неговата правда изисква справедлив съд, затова псалмопевецът изразява това с думите: „Облак и мрак са около Него; Правда и съд са основа на престола Му. Огън отива пред Него. И изгаря противниците Му отвред“ (Пс. 97: 2, 3). Затова съдбите Господни между хората са истинни и без изключение справедливи (Пс. 19:9). Някои ще кажат – ето, Той е величествен, но жесток, будещ страхопочитание, но несправедлив. Но Неговата Святост означава, че Той ненавижда неправдата и несправедливостта. В Псалом 89:35 се казва: „За едно нещо се заклех в светостта Си. И няма да излъжа Давида“. Така разбираме, че една от чертите на Неговата святост е, че Той не може да излъже. Но това не е просто нещо като човешките обещания – едно говорим, друго вършим. Това е една от святите Негови характеристики, за които четем и на други места в Библията: „Бог, Който не лъже“ (Тита 1:2). Често пъти пророкът говори с неодобрение за несправедливото отношение към сирачетата и вдовиците в Израел. Обект на Неговия гняв са неправедните съдии, които взимат подкуп, за да отсъдят несправедливо.

Неговата нетърпимост към неправдата се разпростира към всеки вид нечистота и ще доведе на съд всички виновни пред Бога. Разбира се, факт е, че ние всички сме родени в тесни взаимоотношения с греха, чието начало започва от непослушанието на Адам и което означава, че ние всичките сме с присъда. Писанията ясно ни казват, че Бог не прави компромис с греха и Той „се гневи всеки ден на нечестивия“. (Пс. 7:11). За нас е трудно да си представим Неговата погнуса от греха, но ще имаме по-малки трудности в оценяването на Неговата абсолютна правда, както и на значението на страшния съд, ако се преклоним пред Него и Той ни облече в Своята Правда, в Правдата Исус-Христов.

Предизвикателството

Тези две определения за „святост“ носят със себе си предизвикателство. Аз трябва да имам твърдата увереност, че Той ме е оправдал чрез пресвятата кръв на Христа и че Той ме е направил да бъда свят, в смисъл – отделил ме е за Себе Си като съд за почтена употреба. Думата „светия“ означава някой, който е свят. Но е свят не поради своя си правда, но по причина, че е „облечен“ в светостта на Исуса Христа, чрез покаяние и вяра в Него, роден отново. Всеки истински новороден от Бога е „светия“. Думата не е описание на някаква специална набожна класа от последователи на Христа.

Аз съм „свят“, но не понеже съм по-добър от другите вярващи (разбира се, в поведението си съм по-праведен от някои невярващи), а по простата причина, че аз принадлежа на Бога. Аз съм отделен за Него.

Както съдовете в Храма или Скинията са били за свята употреба, така съм и аз. И все пак някои от тези съдове са осквернявани и употребявани нечестиво, например на големия пир, който прави цар Валтасар. Така че моето тяло може да изпадне в себичност (себелюбие) и да бъде употребено за неблагодетелни цели. Тези съдове в дните на Данаил останаха принадлежност на Бога, но Валтасар бе отговорен за тяхната неправилна употреба (Дан. 5:23). Ние също сме отговорни. Затова предизвикателството за нас е да разберем истинския смисъл на това да бъдем отделени за Господа, че Му принадлежим и че ние също трябва да бъдем различни в поведението си; да бъдем като Него. „Съразпнах се с Христа, и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене“ (Гал. 2:20).

Затова е полезно да си припомним, че да бъдем святи, означава преди всичко да показваме този живот на практика. Това не включва само посещения на църква или на събрания, макар че и това е важно: „като не преставаме да се събираме заедно, както някои имат обичай да престават, а да се увещаваме един друг, и толкова повече, колкото виждате, че денят приближава“ (Евр. 10:25). Пророк Михей го е изразил добре, като е записал Божиите думи: „Ще благоволи ли Господ в хиляди овни, Или в десетки хиляди реки от масло?“ По-скоро „Той ти е показал, човече, що е доброто; И какво иска Господ от тебе, освен да вършиш праведното, да обичаш милост, и да ходиш смирено със своя Бог?“ (Михей 6:7, 8). Вършейки това, ние ще бъдем послушни на

заповедта „Бъдете святи“. „Като послушни чада, не се съобразявайте с първите страсти, които имахте във време на незнанието си; но, както е свет Той, Който ви е призовал, така бивайте свети и вие в цялото си държане; защото е писано: „Бъдете свети, понеже Аз съм свет“... като знаете, че не с тленни неща – сребро или злато, сте изкупени от суетния живот, предаден вам от бащите ви, а със скъпоценната кръв на Христа“ (1 Петр. 1:14–19).

„Господи, кой ще обитава в Твоя шатър? Кой ще живее в Твоя **свят** хълм?“ (Пс. 15:1).

„Нека славословят Твоето велико и страшно име; Бог е **свет**“ (Пс. 99:3).

„Да Му служим без страх, В **светост** и правда пред Него, през всичките си дни“ (Лука 1:75).

„А ако първото от тестото е **свето**, то и цялото засяване е **свето**; и ако коренът е свет, то и клоните са **свети**“ (Римл. 11:16).

„Ако някой развали Божия храм, него Бог ще развали; защото Божият храм е **свет**, който храм сте вие“ (1 Кор. 3:17).

„Затова вие не сте вече странни и пришълци, но сте съграждани на **светиите** и членове на Божието семейство; понеже бяхте съградени върху основата на апостолите и пророците, като е краеъгълен камък сам Христос Исус, върху когото всяко здание, стройно сглобено, расте за храм **свет** на Господа“ (Ефес. 2:19–21).

„Но сега, като се освободихте от греха и станяхте слуги на Бога, имате за плод това, че отивате към **светост**, на която истината е вечен живот“ (Римл. 6:22).

„...и да се облечете в новия човек, създаден по образа на Бога в правда и **светост** на истината“ (Ефес. 4:24).

...но както е свет Той, Който ви е призовал, така бивайте **свети** и вие в цялото си държане; защото е писано: „Бъдете **свети**, понеже Аз съм **свет**“ (1 Петр. 1:15, 16).

„За да утвърди сърцата ви непорочни в **светост** пред нашия Бог и Отец при пришествието на нашия Господ Исус с всичките Негови **светии**“ (1 Сол. 3:13).

„Защото Бог не ни е призовал на нечистота, а на **светост**“ (1 Сол. 4:7).

„Блажен и **свет** оня, който участва в първото възкресение; над такива втората смърт не ще има сила; а те ще бъдат свещеници Богу и на Христа и ще царуват с Него хиляда години“ (Откр. 20:6).

ТВОРЧЕСТВОТО НА БОГА ПРЕДИ ОСНОВАВАНЕТО НА СВЕТА?

За повечето от вас този въпрос може би звучи доста интригуващо или безсмислено, или необосновано, както е смятал и Лютер. Други се опитват да го обяснят философски (Origen). Библията е някъде по средата, като на места скрива или пък разкрива една малка частица от реалността преди сътворението и с божествено благоволение дава информация за вечните и отвъдвременните неща като образи от нашата реалност, от света, в който живеем (например Исаия 43:10).

Защото самият Бог е вечен, Той не е ограничен във времето и за Него няма „преди“ и „след“. Той наблюдава всички времена едновременно и затова за Него светът във всичките му измерения е вечно съществуващ. Неговото съзидателно слово е сътворило всичко, при все че те са съществували в Неговите намерения още от предвечността, без начало и без край. Тази органична връзка между вечност и време обаче нито едно създание не може да проумее.

В този смисъл Библията дава седем отговора на въпроса какво е било творчеството на Бога преди основаването на света.

1. Бог е Триединен и още преди да основе вселената, Той е притежавал вечната „Мъдрост“ (Пр. 8:22, 23), Словото, което по-късно се явява в Христа: „И словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина“ (Йоан 1:14). По такъв начин „в началото“ това Слово е било „у Бога“, присъстващо вечно с Него в едно взаимно общение на Божествена любов. Тази взаимност между Бог Отец и Бог Син е съществувала още преди основаването на вселената (Йоан 1:2). И Отец обича Сина, който после свидетелства на света: „Отче, желая, където съм Аз, да бъдат с Мене и тия, които си Ми дал, за да гледат Моята слава, която си Ми дал; защото си Ме възлюбил преди създанието на света“ (Йоан 17:24). „И сега прослави Ме, Отче, у Себе Си със славата, която

имах у Тебе преди създанието на света“ (Йоан 17:5). Така че Синът е бил с Отца:

- във вечното Слово (Йоан 1:1, 2),
- във вечната Мъдрост (Пр. 8:22, 23),
- вечно Възлюбен (Йоан 17:24),
- вечно Прославен (Йоан 17:5).

2. Преди основаването на земята Бог създава ангелите и звездите. Затова Той казва на нищожния човек: „Къде беше ти, когато основах земята? ... Кой положи краеъгълния ѝ камък, когато звездите на зората пееха заедно и всичките Божии синове възкличаваха от радост?“ (Йов 38: 4, 7; сравни с 1:6 и 2:1).

Още „преди вечните времена“ тайната на Христос е вече скрита в Бога: че езичниците са сънаследници [заедно с Израел], като съставляват едно тяло, и са съпричастници на Неговото обещание в Христа Исуса чрез благовестието.

3. Преди основаването на вселената Бог установява план за спасение на всеки един поотделно. Затова преди началото на този свят Той записва техните имена „в книгата на живота на закланото Агне“ (Откр. 13:8; 17:8); и наистина преди всяко сътворение Той ги определя да бъдат осиновени и да бъдат свети и без недостатък пред Него в любов (Ефес. 1:4, 5). И в добавка към това, Той още „преди вечни времена“ им обещава вечен живот (Тита 1:2). Затова от гледна точка на Бога Той ни е спасил и призвал според Своето намерение и според благодатта, дадена нам в Христа Исуса преди вечните времена (2 Тим. 1:9).

4. Преди основаването на вселената Бог промисля план за спасение на църквата. От предвечността тази удивителна структура на „тяло“ е установена от Изкупителя. Затова още „преди вечните времена“ тайната на Христос е вече скрита в Бога: че езичниците са сънаследници [заедно с Израел], като съставляват едно тяло, и са съпричастници на [Неговото] обещание в Христа Исуса чрез благовестието (Ефес. 3:9, 6).

5. От основаването на света Бог приготвя царство за Своите чада. Затова Царят ще каже на тези, които са от дясната Му страна: „Дойдете вие,

благословени от Отца Ми, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света“ (Мат. 25:34): затова говорим за Божията тайствена премъдрост, която е била скрита и предопределена от Бога преди вековете да ни докарва слава (1 Кор. 2:7).

6. Преди основаването на света Бог определя Своя Син да бъде Посредник на един предопределен план за спасение. Синът е Агнецът без недостатък и петно, „Който наистина беше предопределен преди създанието на света, но се яви в края на времената за нас“ (1 Петр. 1:20).

Христос е Посредникът, чрез Когото е създадено цялото творение: „понеже чрез Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или власти, всичко чрез Него бе създадено“ (Кол. 1:16; Откр. 3:14; Йоан 1:3).

Христос е Посредникът, чрез Когото се задържа съществуването на цялата вселена: „Който държи всичко чрез Своето могъщо слово“ (Евр. 1:3; Кол. 1:17).

Христос е Посредникът за изкуплението на света: „Защото Отец благоволи да всели в Него съвършената пълнота и чрез Него да примири всичко със Себе Си“ (Кол. 1:19, 20; Ефес. 3:11; 1:4; Евр. 1:2; 1Петр. 1:20). Христос е Господ и Той ще извърши съд над народите: „Защото Отец не съди никого, но е дал на Сина да съди всички“ (Йоан 5:22).

7. Още „преди вечните времена“ Синът доброволно се е натоварил да осъществи делото за изкупление. Затова Неговата по-късна смърт на кръста е доброволен принос на Бога, „Който чрез вечния Дух принесе Себе Си без недостатък на Бога“ (Евр. 9:14). Той представя Себе Си на Отца и е послушен дори до смърт, а смъртта Му е акт на послушание, надхвърлящ границите на времето.

Така че зад очертанията на времето стои истинската действителност. Безкрайността се е вляла в един видим и осезаем свят, подчинен на законите на времето, макар че идва време, когато днешният свят ще се свие като свитък и отново ще се върне във вечността. Според предвечния план Отец е избрал предварително Сина като Изкупител и като Го определил, Го „изпратил“ на света, за да бъде светът спасен чрез Него – „Неговия неизказан дар“ (Йоан 3:16; 2 Кор. 9:15). В същото време и според същия предвечен

план Бог Отец Му е посочил, като Посредник на спасението, множеството от изкупени като Негово „наследство“ (Пс. 2:8).

По такъв начин Синът става дар от Отца за света, а изкупените от света – предвечен дар от Отца за Сина (Йоан 17: 6, 9, 24). Поради същата тази причина Синът в Своята молитва към Отца определя онези, които щяха да повярват и да бъдат родени отново, и да бъдат причислени към тези, които Отец вече Му е дал: „И не само за тях се моля, но и за ония, които биха повярвали в Мене чрез тяхното учение“ (Йоан 17:24; сравни с 20); а апостол Павел би казал: „които оправда, тях и прослави“ (Римл. 8:30).

През различните етапи на човешката история Бог разкрива своето намерение да постанови вечен завет на изкупление, като изявява това чрез свидетелства и завети, които Той сключва с човека. И така, докато се стигна до „вечния завет“, сключен с кръвта на Божия Син. Бог на мира чрез кръвта на единия вечен завет въздигна от мъртвите великия Пастир на овцете, нашия Господ Исус (Евр. 13:20), а в Своята молитва Господ Исус изявява Божието намерение за тези, с които е сключен този завет: „Отче, желая гдето съм Аз, да бъдат с Мене и тия, които си Ми дал“ (Йоан 17:24).

Тези силни слова намират място в Писанията не за да задоволят нечия любознателност, нито дори като логически завършек на историческата картина на световното спасение, а за да ни се покаже величието на Божествената любов. Дори още „преди вечните времена“, Този, Който стои във висините, е имал цел и намерение за теб и за мен. Преди още морето да застане в своите граници и преди земята да бъде създадена, да, преди звездите на зората да запеят заедно и Божиите Синове да възкликнат с радост, Бог Всемогъщи е промислил за теб и за мен. За мен, един червей земен, който Му е създал толкова грижи, а Той се натовари с моите грехове; за мен направи това Този, Който е Бог, Древният по дни. Наистина това са дълбини, които не могат да се проумеят, а всяко човешко сърце губи надежда, когато иска да ги обясни с думи. Ние можем единствено да паднем на колене и да положим нашия живот в нозете на Всемогъщия, Който ни е възлюбил с такава любов.

Материалът е подготвен от Хр. Р.

**Христос е
Посредникът, чрез
Когото се задържа
съществуването
на цялата вселена:
„Който държи всичко
чрез Своето могъщо
слово“**

ГРАБВАНЕТО И ПЪРВОТО ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Маран ата. Господ наш иде!
(1 Кор.16:22)

Времето, в което живеем, е време на възкресение. То е започнало с възкресението на Изкупителя и ще завърши с възкресението на изкупените. Между тези две събития лежи един отрязък от време, което Божието Слово определя като благоприятно време, в което е възможно духовно “възкресение“ за всички онези, които са повикани да получат вечен живот (Римл. 6:4–11; Кол. 3:1). Бихме могли да кажем, че всички ние живеем между две възкресения, които блестят като светила на света (Фил. 2:15) между две светила на вечния живот (2 Тим. 1:10; Тита 2:13). Чрез силата, която се намира във възкресението на Изкупителя, ние може да станем участници в последното възкресение. Възкресението на Този, който е глава на тялото, гарантира и възкресението на отделните части на това тяло. Дървото на живота ще създаде напълно зрели плодове.

Надеждата на църквата включва четири бъдещи събития:

Грабването и първото възкресение (1 Сол. 4:13–18);

Само изкупените ще застанат пред Христовото съдилище (2 Кор. 5:10);

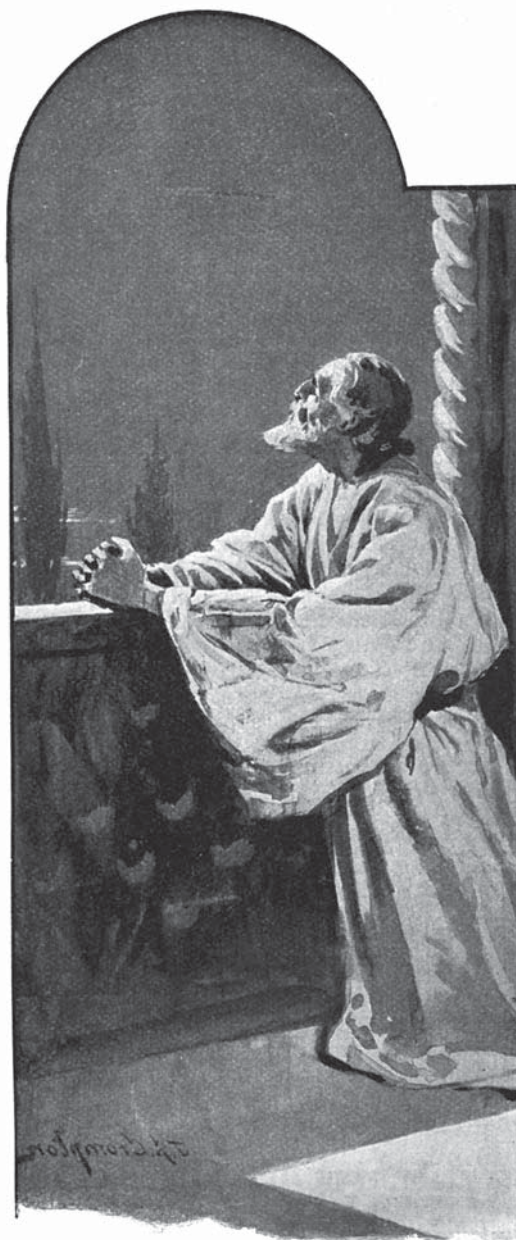
Сватбата на Агнето (Откр. 19:7, 8);

Бъдещото управление, в което ще участват и светиите (1 Кор. 6:2, 3).

МОМЕНТЪТ НА ГРАБВАНЕТО

1. Двете възкресения. От Светите Писания научаваме, че праведни и неправедни няма да възкръснат едновременно. По-скоро се говори за възкресение от мъртвите (Лука 20:35) или възкресението на мъртвите (Фил. 3:11) при първото възкресение: “Блажен и свят оня, който участва в първото възкресение; над такива втората смърт не ще има сила; а те ще бъдат свещеници Богу и на Христа и ще царуват с Него хиляда години“ (Откр. 20:6). “Но всеки на своя ред; Христос първият плод, после, при пришествието на Христа, тия, които са Негови“ (1 Кор. 15:22–24). Ясно е, че при първото възкресение ще възкръснат само тези, които са изкупени, чиито имена са записани в книгата на живота (Откр. 3:5). А нечестивите, които са отхвърлили Божия Син – Господ Исус Христос, те няма да участват в първото възкресение, но ще възкръснат по-късно, 1000 години след първото възкресение, и то за да се явят пред Божия престол за съд.

В Стария завет двете възкресения – едното за “вечен живот“ и другото за “вечно осъждане“, са представени заедно като едно събитие (Дан. 12:2, 13); дори и в пророчеството на Господ Исус и двете възкресения са представени като едно събитие (Йоан 5:28, 29; сравни с Деян. 24:15). С развитието

на пророческите откровения обаче (Йоан 16:12, 13), те се разделят като две главни събития: възкресението на праведните, преди да започне хилядагодишното царство, и всеобхватното възкресение на нечестивите след царството, в края на времената, когато цялата земя и небе ще бъдат променени. Ключов стих за това е: “и те (Свещенниците на Бога и на Христа) оживяха и царуваха с Христа хиляда години. Другите мъртви не оживяха, докато не се свършиха хилядата години. Това е първото възкресение” (Откр. 20:4, 5). Първото възкресение говори за прославянето на Христа като Глава на Църквата, а изкупените, които са части от Христовата църква, ще споделят Неговата слава в това специално приготвено за тях възкресение, което ще бъде подобно на Неговото – “възкресение от мъртвите” (Марк 9:9; Лука 20:35). Тези и подобни изрази, свързани с възкресението на Христос, можем да прочетем на още 34 места в Библията (1 Петр. 1:3; Гал. 1:1) и четири пъти във връзка с възкресението на Неговите изкупени (Марк 12:25; Лука 20:35; Деян. 4:2; Фил. 3:11).

Това възкресение е:

- по своето време – първото възкресение (Откр. 20:5, 6),
- по своята отдалеченост – то е надежда, която я достигахме според Божието обещание (Фил. 3:11; Лука 20:35),
- според своя характер – възкресение на праведните (Лука 14:14),
- според наградата – възкресение за живот (Йоан 5:29; Дан. 12:2).

Затова “Блажен и свет оня, който участва в първото възкресение” (Откр. 20:6).

2. Божият ден

С първото идване на Христос в Божия календар се отбелязва началото на “последните дни” (Деян. 2:17). Според раннохристиянското убеждение с възплъщението на Христос започва “Краят на дните” (Евр. 1:2; 1 Йоан 2:18). Защото идването на Месия е било дългоочаквано събитие за всички онези отминали времена (Евр. 9:26). Неговото първо явяване е началото на Края и с Неговото второ явяване започва краят на Края. Затова заключителната точка, изпълнението на целта и надеждата, които са имали хората от предмесианската епоха, сега вече е осъществена. Сега е време на пълно познание за Божия спасителен план, изпълнен чрез делото на Исуса Христа (1 Кор. 10:11). “Христовата църква е

финалната точка за историята” (Ф. Бекман). Историята за Края в новозаветен смисъл не е просто завършек на всякакви бъдещи събития; това е цялата новозаветна история на спасението, която се развива прогресивно. С Христос се даде старт на развитието на тази последна част от човешката история. Затова спокойно можем да кажем, че всички събития от днешния ден са вече история на Последното време.

Настоящото е:

а. “Ден за спасение” (2 Кор. 6:2), “час“, в който се прогласява Божията милост за спасение (Йоан 16:25), “ден“ на Божие благоволение (Евр. 4:7), “час“ на служение на Отца в дух и истина (Йоан 4:21–23).

Крайната цел е:

б. “Божият ден” (2 Петр. 3:2), ново небе и нова земя, Вечният ден (2 Петр. 3:18). Но между тези два дни се простира:

в. “Последният ден“. Той също е дълъг период (2 Петр. 3:8). Този ден започва с възкресението на праведните (Йоан 6:39, 40, 44, 54; 11:24) и завършва със съда над нечестивите (Йоан 12:48). Тъй като Царството на Месия лежи между тези две събития, то този ден се простира във време повече от хиляда години (Откр. 20:5). Той започва с грабването – “Деня на Христа” (Фил. 2:16; 1:6, 10; 1 Кор. 1:8; 2 Кор. 1:14)*, и “Господния Ден” (2 Сол. 2:2–4), или както са го наричали старозаветните пророци – “Деня на Йехова” (Йоил 2:1, 2; 3:14). “Последният ден” продължава по време на славното Царство на Месия, през “онези дни” – бляскавия период на старата земя (Ерем. 3:16; Йоил 3:2; Зах. 8:23), и завършва със “Съдния ден” (Мат. 10:15, 11:22, 24; 12:36), когато ще се отплати на всички нечестиви човеци и ангели (Юда 6) пред великия бял престол (Откр. 20:11–15; 2 Петр. 2:9; 3:7; Римл. 2:5). Това може да се сравни като ден със сутрешна звезда при зазоряване (2 Петр. 1:19; Откр. 22:16), като слънчева светлина, огряваща сутрин и следобед (Малахи 4:2, което е Царството на Месия), и като огън, пояждащ при свечеряване (Откр. 20:9 – Гог и Магог). Но накрая изгрява ново слънце, “привечер ще има виделина“ и от морето на световното унищожение ще изплава световно преобразяване.

3. Завършекът на вековете, идването и явлението на Господа

Точното време на грабването не може да се установи**. “Не е за вас да знаете години или времена, които Отец е положил в Собствената Си власт” (Деян. 1:7; Мат. 24:36; Марк 13:32). Славното време е наближило, защото Господ Исус

каза: „Наистина ида скоро“ (Откр. 22:20; 2 Петр. 3:8, 9). Славното време е отдалечено, защото Той каза, че младоженецът „се бавеше“ (Мат. 25:5). Благородникът, който получи царска власт, отиде в далечна земя (Лука 19:11, 12) и „след дълго време“ се завърна, за да прегледа сметките със своите служители (Мат. 25:19). По такъв начин в пророческия план настъпването на това време е комбинация и от двете – близо и далечно. Поуката от това е, че ние трябва да сме бдителни (Мат. 25:13; Марк 13:32–37; Лука 12:40). Бог желае от нас да сме винаги готови да Го посрещнем. Така, както Бог изведе израилтяните от Египет – земята на робството. Те трябваше да стоят в готовност, обути и препасани, за да могат веднага да тръгнат. По същия начин и Господ Исус ни наставлява с думите, които изрече пред учениците: „Кръстът ви да бъде препасан и светилниците ви запалени; и сами вие да приличате на човеци, които чакат господаря си, когато се върне от сватба, за да му отворят незабавно, щом дойде и похлопа“ (Лука 12:35, 36).

Съществуват много и различни мнения по въпроса как да се разбират гореописаните цитати. Но каквото и да е мнението ви, то трябва да порицае догматизма, да ви направи търпеливи и да провокира у вас желание да изследвате Свещените Писания.

С този дух в сърцата ние трябва да очакваме всеки един момент последното време, с което ще се сложи началото на хилядагодишното царство на Христос, и това е „свършекът на века“¹. Второто идване на Господ Исус е изразено по различен начин в Божието Слово, с различна терминология, но всяка дума от тях разкрива различните страни на Неговото Славно идване.

– Неговото Царствено идване е изразено с термина пришествие (parousia)²;

– Неговото откриване е изразено с думата явление (apocalypse)³;

– Неговата слава, която ще се открие, сияеща, при Неговото явление – (epiphany)⁴.

Същността на грабването

„Ето, една тайна ви казвам: Не всички ще починем, но всички ще се изменим“ (1 Кор. 15:51). „Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба; и мъртвите в Христа ще възкръснат по-напред; после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем всякога с Господа“ (1 Сол. 4:16, 17).

Грабването по своята природа носи в себе си пет характеристики:

извеждане, събиране, промяна, триумф, благословение.

1. Извеждане. Това е бърза промяна на обстановката, в която се намираме, извеждане на душата и тялото от всичките страдания, в които се намират (2 Кор. 5:2, 4; Фил. 3:21). Далеч от гоненията и угнетяването от страна на неприятеля, вън от сферата на влияние на греха (сравни с Римл. 6:6) и смъртта (Римл. 7:24). Това обещание е дадено за всички светии (2 Сол. 1:7) в деня на (идващото) изкупление (Ефес. 4:30; Римл. 8:23). Като такова то е:

Дело на Божествена благодат, „благодатта, която ще ви се даде, когато се яви Исус Христос“ (1 Петр. 1:13) и която ще ни освободи от всички последици на греха;

Дело на Божествена милост, поради която ние имаме вечен живот (Юда 21) и която ще ни освободи от всички страдания;

„Благодатта отстранява греха, а милостта – страданията“ (Бенгел).

Дело на Божествено могъщество, сили, които имат власт да ни променят в съответствие с Изкупителя и да ни въздигнат до най-славното духовно тяло. В това време същата сила, която държи цялата вселена, ще промени нашите тела! „Който ще преобрази нашето унищожено тяло, за да стане съобразно с Неговото славно тяло, по упражнението на силата Си да покори и всичко на Себе Си“ (Фил. 3:21).

Затова апостол Павел за 'грабване' употребява една особено силна дума – *harpazo* (1 Сол. 4:17), която означава 'да сграбча бързо', 'да отнема със сила', 'да издърпам някого внезапно'. Тази дума я използва и Лука в Деяния на Апостолите, за да опише как Павел е спасен от тълпата, състояща се от фарисеи и садудеи, след като са се намесили римските войници (Деян. 23:10). На друго място Павел обрисова грабването с израза „избавление от идещия гняв“ (1 Сол. 1:10), където използва думата *rhuo* (гр.), чийто точен смисъл е 'избавление чрез сила'. Същата тази дума апостолът използва, за да опише как е бил опазен в двора на Нерон – „и аз бях избавен от лъвови уста“. Затова, за да опише отвеждането на църквата у дома, той използва силни изразни средства, заимствани от военната терминология. Сам Господ ще слезе от небето с „оповестяващ сигнал“, с „повелителен вик“, „при глас на архангел и при Божия тръба“. И тогава Той, Величественият завоевател, придружен от армиите на небесните войнства, ще присъедини към Себе Си завинаги Своите земни воини.

Една от най-важните характеристики на грабването е събирането.

2. Събирането по смисъл е:

Свързването на всички части, като Господ Исус е глава на това тяло, понеже сам Господ ще слезе от небето и ние ще бъдем с Него завинаги (1 Сол. 4:16, 17). Той ще представи църквата на Себе Си, славна (Ефес. 5:27) в светлината на Своята свършена слава, като Изкупител (Ефес. 1:23). „Аз пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, тъй щото където съм Аз, да бъдете и вие“ (Йоан 14:2, 3).

Освен това грабването е и свързването на всяка част от това тяло една с друга, тъй като живите ще бъдат грабнати заедно с мъртвите (1 Сол. 4:17) и за първи път църквата от всички времена и места по земята ще се събере в едно. По такъв начин цялостната църква, събрана в едно, ще съществува за първи път, но не на земята, а в небето (1 Сол. 4:17). Но дотогава съществуват само църквите (в множествено число, Откр. 22:16). Това са всички изкупени чрез кръвта на Агнето, пръснати по лицето на земята, родени отгоре, от Божия Дух. Това са всички Божии чада, спасени по благодат, живели по различно време на земята. „И тогава ще има внезапно възнесение, но не на самотния Илия с огнена колесница и коне, а на милиони светии, които ще възкръснат и ще бъдат въздигнати нагоре чрез святата и могъща Божия сила, и ще изпълнят небесните висини с хваление към Бога“. Но има и още. Тези, които са въздигнати нагоре, ще претърпят промяна.

3. Промяната. „В една минута, в миг на око, при последната тръба“ Той ще преобрази нашето унищожено тяло, за да стане съобразно с Неговото славно тяло (Филип. 3:21), и тленното ще се облече в нетление, и смъртното ще се облече в безсмъртие (1 Кор. 15:51, 53).

И всичко това ще се случи във въздуха (1 Сол. 4:17)! Какъв триумф!

4. Триумфът! Но въздухът е арена и база за действия на Неприятеля. Настоящият свят се ръководи от княза на **въздушните владения** и демоничните сили (Ефес. 2:2; сравни с 6:12). Но точно в региона на неговите владения, в щабквартирата на неприятеля се срещат Победителят и Неговите славни войни. Триумфът не би могъл да бъде по-велик; не би могъл да съществува по-славен празник на победата от този. Победата на Христос е пълна. Неговата църква безусловно е победила неприятеля. Затова коронясването на тези, които са били преследвани, става в щабквартирата на разгромения Гонител.

5. Благословието. Това е „блажената надежда“ на изкупените (Тита 2:13). „Събудете се и запейте радостно вие, които обитавате в пръстта, Защото росата Ти е като росата по тревите, И земята ще предаде мъртвите (на еврейски – Rephaim)“ (Исая 26:19; сравни с 35:10; 51:11). „Изкупените от Господа ще се върнат, И ще дойдат с възкликание в Сион; Вечно веселие ще бъде на главата им; Ще придобият радост и веселие; А скръб и въздишане ще побягнат.“ Амин.

* Сравни Ефес. 4:30; 2Тим. 1:12; 4:8; 1Кор. 3:13; 2Петр. 1:19; 1Йоан 4:17; Евр. 10:25.

** Колко безплодни са всички пресмятания и колко противоречиви мнения са изказани от велики умове като Лютер, който е очаквал края на света да дойде в 1556 г., авторът на химна „Събудете се, гласът ви вика“ е очаквал това да се случи през 1670 г. Прочутият тълкувател Джон Косеиус – през 1667 г.; Амос Комениус – 1672 г.; Изследователят и учен Исак Нютон – 1715 г., и т. н. Да не говорим за множеството противоречиви мнения между Адвентистите на седмия ден.

¹ Пет пъти в Новия завет: Мат. 13:39, 40, 49; 24:3; 28:20.

² Седемнадесет пъти в Новия завет се говори за пришествието на Христа (parousia, epiphany). Например в Мат. 24:3, 27, 37; 1Кор. 15:23; 1 Сол. 2:19; 3:13 и т. н. Терминът няма значението на събитие, което тепърва трябва да се организира в „бъдеще“, или да се очаква завръщане на нещо, което не фигурира в обстановката, а по-скоро присъствие, или по-точно да се появи някой на сцената, който вече присъства (1 Кор. 16:17; 2 Кор. 7:6). В целият източен свят по времето на Павел думите parousia и epiphany са специални термини, отнасящи се до посещението на цар или император (например parousia (пришествие) на Нерон или epiphany (пришествие) на Публий Адриан). По такъв начин елементът за Царственото управление на Исус се съдържа в концепцията на раннохристиянската надежда за пришествието. Това е пристигането на Исус като „Цар на Славата“. „Ето, твоят цар иде при тебе“ (Зах. 9:9).

³ Пет пъти в Новия завет се говори за явлението (завръщането, apocalypse) на Христос: 1 Кор. 1:7; 2 Сол. 1:7; 1 Петр. 1:7–13; 4:13.

⁴ Гръцката дума е свързана със значението ‘блясък’ (epi-phan-eia: сравни с phaino, Аз сияя; например в Йоан 1:5).

Материалът е подготвен от Хр. Р.

ПРЕДСТАВЯНЕ НА ИСЛЯМА

Поредицата от три статии има за цел да ни запознае с исляма, да изясни разликите между учението на Мохамед и Христовото благовестие и също така да разясни някои неразбирателства, които могат да възникнат между християните, когато свидетелстват сред мюсюлмани.

Част 1

Малкъм Стиър

Първата статия е посветена на ислямската вяра и практики и на критическите разлики между исляма и християнската вяра.

1. В КАКВО ВЯРВА И КАКВО ПРАКТИКУВА ИСЛЯМЪТ

Ислямската религия се състои от две части: Вярвания (Iman) и Практики (Din).

ВЯРВАНИЯ. От всички мюсюлмани се изисква да вярват в шест основни твърдения:

- **Един Бог (Алах)** – Мюсюлманите залагат особено много на единството, върховната власт и превъзходството на един действителен Бог.

- **Ангели** – Има групи от ангели, служители на Бога, чрез които Той разкрива Своята воля.

- **Святи книги** – Мюсюлманите са научени, че писанията са стигали до предишните поколения чрез пророците. Най-тайните книги са дадените на Мойсей – Петокнижието (Tora), на Давид – Псалмите (Zabur), на Исус – Евангелието (Injil), и на Мохамед – Корана, една книга със същата дължина като Новия завет, имаща 114 глави (Suras), които нормално не са подредени в хронологичен ред.

- **Пророци** – Бог е говорил чрез много пророци. В Корана се срещат имената на 28 пророка, повечето от които носят библейски имена. Има шест велики пророка: Адам, Ной, Авраам, Мойсей, Исус и Мохамед. Коранът споменава за непорочното зачатие на Исус, Неговите знамения, Неговото безгрешно естество и Го нарича „Месия“, „Божие Слово“ и „Духа на Бога“. Но твърди, че Исус Христос не е Божий Син и че не е бил разпънат на кръст. Следователно, ако не е имало смърт на кръст, то не е имало и възкресение.

- **Ден на Съд** – В Последния ден всички човешки същества ще възкръснат и ще бъдат съдени според делата си. Всички дела и думи ще бъдат претеглени на Божията везна и праведните ще влязат в Рая, където ще им бъдат раздадени щедро материални блага и те ще се радват на много физически удоволствия.

- **Предопределение** – Това означава, че Бог е постановил всичко, и добро, и лошо, още от вечността, което води до много фаталистична представа за живота.

ПРАКТИКИ. Тези доктрини са придружени от пет основни практики, които са задължителни и всеки мюсюлманин трябва да ги изпълнява:

- Декламиране на Думите на Свидетелите. Изповядване на вяра чрез често повтаряне на израза: „Няма Бог, а Аллах, и Мохамед е апостол на Аллах“.

- Молитва – Мюсюлманите са призовавани да извършват ритуална молитва пет пъти на ден.

- Постене – Постът е задължителен през целия месец на Рамадана, когато мюсюлманите не приемат храна от изгрева до залеза на слънцето.

- Даване на милостиня – От мюсюлманите се очаква да дават милостиня на бедните според доходите си.

- Поклонение – Всички мюсюлмани, които могат да си го позволят, поне веднъж през живота си трябва да отидат на поклонение в Мека.

2. ПРИРОДАТА НА ИСЛЯМА

Много съществено е да разберем две важни концепции за природата на исляма.

Първо, от гледна точка на историята Мохамед, който е бил роден в Мека през 570 г. сл. Хр., избягва в Медина през 622 г. сл. Хр. и тази година се смята за „година първа“ от ислямския календар. Но мюсюлманите вярват, че исля-

мът съществува още от началото на времето и че той не е нова религия, оповестена от Мохамед. Нещо повече, ислямът е послание, което е дадено на всички пророци, живели след Адам, т. е. това е религия на „подчинение“ (значението на арабската дума Islam). Това подчинение е по-скоро не към Бога като личност, а към „разкритата воля на Бога“. Думата Muslim означава ‘някой, който се подчинява на Божията воля’. Това откровение на Божествената воля е било предадено чрез една дълга поредица от пророци и в тази последователност от пророци, която включва и Авраам, Давид и Исус, последният е Мохамед. По този начин ислямът хем включва, хем отстранява това, което е било преди.

Второ, ислямът е много повече от религия: той е обединяващ начин на живот – религиозен и светски. Той е ръководство за всяко занимание в живота – индивидуално или свързано с обществото, материално и морално, в икономиката и политиката, в правно или културно отношение, отнасящо се до дадена нация или в международен аспект. Следователно религията и политиката в исляма са двете страни на една и съща монета.

3. РАЗДЕЛЕНИЯТА ВЪТРЕ В ИСЛЯМА

Два са основните пътища, по които се развива ислямът.

- Разделянето на две секти – сунни и шиити. Всички особености на исляма са свързани с тези два най-големи клона. Главната причина за това разделение е различието в мненията на кого е приемник Мохамед. Шиитите са по-голямата група, които, въпреки че признават първите три предшественика на Мохамед, вярват, че истинското родословие минава през Али, който е бил зет на Мохамед. Те също така имат различна интерпретация на Корана и не са така демократични, както сунитите. Те често приписват божествени сили на своите лидери – една характеристика, която проличава в отношението им към Аятоллах Хомейни и неговите предшественици в Иран, където шиитите са мнозинство. Подобна ситуация се наблюдава и в Ирак. Независимо от всичко най-важните вярвания и практики са характерни и за двете групи.

- Софизъм (Мистично и аскетично отшелническо течение в исляма, възникнало през VIII в. на територията на Ирак и Сирия, напълно оформено през XI–XII в.; разпространявано е от Северна Африка до Северен Китай и Индонезия. През XX в. е подложено на ограничения и забрани в редица ислямски страни.)

В опита си да подчертае превъзходството на Аллах, ислямската православна вяра забравя да задоволи нуждата от лична връзка с Бога. Софистите са тези от сунитите и шиитите, които търсят да запълнят тази празнина в личната си връзка с Бога. Софистите са смятани за мистиците на исляма.

4. ИСЛЯМ И СПАСЕНИЕ

В светлината на посочените основни вярвания и практики, както и на разбирането на природата на исляма, е важно да обърнем внимание и

на учението на исляма за спасението, за тяхното разбиране за Бога, човечеството, греха и прощението.

Превъзходството на Бога е поставено в недостъпна среда, в която е невъзможно човек да надникне, и Той не може да бъде познат, нито повлиян по какъвто и да било начин от Неговото творение. Това наблягане на абсолютното превъзходство на Бога и на Неговата абсолютна власт води до изключване на каквито и да е морални качества в божественото и по същество замества всички Божии атрибути с Неговата воля и сила. Любов, милост, святост и гняв са споменати в Корана като атрибути на Бога, но поради Неговото абсолютно превъзходство те трябва да се разбират единствено като израз на Неговата воля, без да има някакъв мотив. Бог не може да бъде ограничен от какъвто и да е морален закон. Той е свободен да изрази Своята мощ по какъвто си иска начин.

Човечеството е Божие творение и неговото основно задължение е да се покорява на волята на Бога, така както тя е разкрита в Корана. Първичният грях е отхвърлен и е казано, че човек се ражда с безгрешна природа. Неговото естество преди и след падението е непроменено. Човешките същества са създадени слаби и са станали грешни поради грешките, които сами са извършили.

Грях за мюсюлманина е да говориш богохулно или с действията си да нарушаваш правилата на забрана. Няма разбиране, че човешкото естество е грешно, основен постулат е, че всеки грях е акт от серия греховни действия. Бог е толкова велик и недостижим, че грехът на човека не може да го оскърби. По такъв начин няма и разбиране за нетърпимост към греха. Грехът само нарушава закона, но не и такава връзка като между син и баща.

Добрите дела могат да балансират злите дела и в Съдния Ден да помогнат да се спечели прощение за извършените злини, но реално Бог прощава и наказва тези, които иска. За Бога не е необходимо да мотивира Своето всеопрощение с морални основи. По такъв начин мюсюлманинът не вижда необходимост от Спасител и за него няма друг път за спасение освен чрез дела. Ако мюсюлманинът бъде запитан: „Какво трябва да направя, за да бъда спасен?“, то отговорът ще бъде: „Повярвай в Бога и в Неговия апостол Мохамед, и прави това, което Бог изисква, и ако е Божията воля, Той ще те приеме“. Поради тази причина в исляма не съществува сигурност в спасението.

Следователно ислямът не може да диагностицира (разпознае) човешкото състояние като грешно и е неспособен да познае или да се покори изцяло на Бога. Също така ислямът не може да разкрие Бога в Неговата истинска святост и саможертвена любов, показана към всеки грешник. Няма нужда и от Спасител, който да избавя от греха и смъртта, така че грешникът никога няма сигурност за спасение и мир с Бога. Доколкото човек може да повлияе на своята съдба, в исляма това е въздигнато като един-единствен източник на надежда.

(следва)

От стр. 6

текста. Причината за популярността на така наречената „Теория на прекъсването“, която вмъква едно „геоложко време“ между стих 1 и стих 2 от Битие, глава 1, се базира на възможното значение на две думи. Но подобно тълкувание създава повече проблеми, отколкото може да реши, и което е най-лошото, представя невярно Бога и прави компромис с истината. И отново в някои издания на Библията тази теория е намерила място в раздел „Бележки“, като е повлияла на доста читатели. Но и тя няма нищо общо с Боговдъхновения текст на Библията!

Теорията е била добре замислена, но е построена на фалшиви основи, и то защото са искали да нагодят истинското Писание от Битие към новите „научни“ течения на деветнадесети век. Твърдяло се е, че са били необходими милиони години „геоложко време“, за да се образува земята с нейните геоложки пластове и вкаменелостите, намиращи се в тях. Джордж Кувиер, учен и изследовател от Париж, първи изказва мнението, че за образуване на вкаменелостите са били необходими последователни катастрофични наводнения далеч в праисторическо време, и то много преди Адам. Във Великобритания тази идея била много активно популяризирана от теолога Томас Чалмерс, който бил последван от редица библейски учители. Те твърдели, че „първичното творение“, както е описано в Битие 1:1, е било опустошено чрез Божие наказание и тогава тези създания, населяващи земята преди Адам, са загинали и от тях са се образували вкаменелостите. След дълъг период от време Бог е подновил земята, както е описано в останалата част от Битие 1.

Много от тези, които са се притеснявали как да нагодят Писанията с новите доводи на науката, вмъкването на продължително прекъсване между 1 и 2 стих им се е сторило доста подходящо за целта.

Но факт е, че с това нагаждане се е търсело решението на несъществуващ проблем. Или проблемът си е бил на радетелите на псевдонаучни теории. Свещените Писания ясно учат, че:

– Адам е бил първият човек и преди него не е имало хора от какъвто и да е вид.

– Адамовият грях донася смърт на света, така че дори ако предположим, че е имало някакви създания преди него, те не са били подвластни на смъртта, за да се образуват от тях вкаменелостите.

– Всяко Свое творение Бог окачествява като „много добро“ – най-малкото такова описание няма да е подходящо, ако скалите са съдържали доказателства за смърт, разрушение и съд.

Сътворението от Битие, глава 1, е било съвършено, а не е реконструкция на нещо, което вследствие на Божия съд е станало пусто и неустроено.

Както ще видим по-късно, най-доброто и най-логичното обяснение за образуването на вкаменелостите, геоложките слоеве и геоложките феномени дава всемирният потоп в дните на Ной и последствията от него. Това събитие е добре документирано и е оказало

силно влияние върху човечеството и заобикалящата го среда. Това не е някаква смехотворна теория с въображаем резултат, за която няма никакви доказателства в Божествените Писания.

Без недостатъци

Всички Божии дела са съвършени. Когато Бог вижда това, което е направил, както е записано в Битие 1, всичко е твърде добро. Но някои, противно на всякаква логика, искат да докажат, че Бог е довършил своята работа с помощта на еволюцията. Тази „теистична еволюция“ е още един опит на инакомислещия да компроментира, да всее съмнение в Бога и Неговото Слово. Еволюцията – такава, каквато се представя, е изключително груба и безцеремонна в своето отношение към всички форми на живот. Тъкмо обратното – Бог никога не е груб и коравосърдечен към което и да е Свое създание.

За да постигне някакъв напредък, човек трябва да направи редица опити и експерименти и по такъв начин, допълвайки своите първоначални наблюдения, да оформи за себе си някакво обективно мнение. Но Бог не е като човека. В началото Бог създава всяко създание без недостатък, според видовете им, напълно пригодени да се възпроизвеждат и да населяват една гостолюбива и неповредена земя.

В сравнение с онези времена, сега недостатъците преобладават, което е в резултат на грехопадението. С болести и смърт се срещаме всеки ден. Животинското и растителното царство крият в себе си многобройни доказателства за деградация и ентропия (физ. термодинамична величина, функция на топлинното състояние и възможното изменение на състоянието на една материална система, характеризираща степента ѝ на неопределеност). Много от видовете са изчезнали безвъзвратно и продължават да изчезват всекидневно, докато много подвидове се развиват в отговор на условията на заобикалящата среда. Настоящият свят е в значителна степен по-различен от времето, когато е бил сътворен, но в посока надолу – наблюдава се процес на регрес, а не еволюция към нещо по-добро.

В заключение можем да попитаме – кога е било началото? Трябва да отбележим три неща:

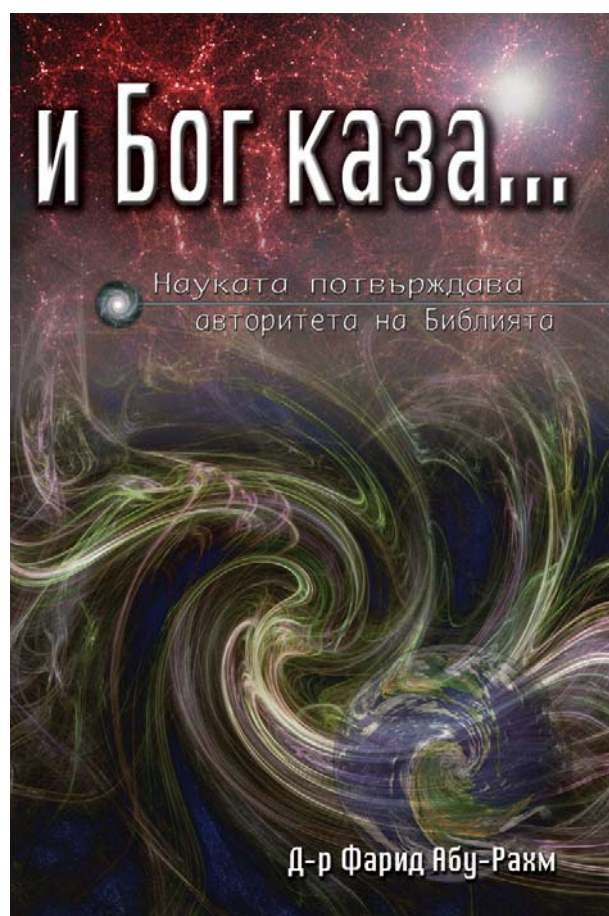
– Бог няма начало (Йоан 1:1). Той е от предвечността и във вечността. Ние, хората, сме ограничени от времето и за нас е трудно да си обясним този факт. Неговото име е Йехова – Един, Който вечно съществува.

– Описаното в Битие 1:1 може да се класифицира като начало на основаването на света. Датата е неизвестна, но истината е, че това няма никакво значение; единствено важна е радостта, че ние сме избрани в Христа още преди тази дата.

– Адамовият живот е започнал не като нашия, а като на напълно зрял мъж, както и Ева, която е създадена скоро след него. Преди колко време, никой не може да каже точно, но ако имаме предвид Библейските откровения и фактите, описани в Библията, това е било преди по-малко от 10 000 години.

(Следва)

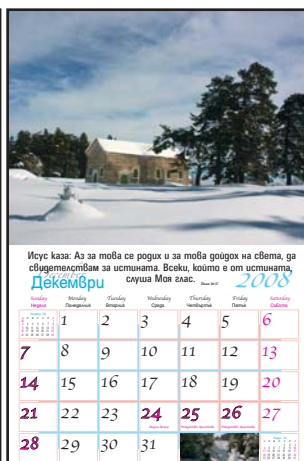
Ако разгърнем дебелите научни съчинения, ще намерим много съвременни научни факти, записани в Библията хиляди години преди те да бъдат открити от учените. Това свидетелство е регистрирано от онези, които не са познавали модерната наука – „светите човеци са говорили от Бога; движими от Светия Дух“ (2 Петр. 1:21). „Защото всичко, което е било от по-напред писано, писано е за наша поука и като вярваме, да имаме вечен живот в Неговото име“ (Римл. 15:4; 20:31).

Изследването на Писанията е интересно и полезно, и не само дава отговор на редица въпроси от различните области на знанията, но и прехвърля мост между науката и библейските факти.

Фарид Абу-Рахм защитава докторска степен в Шефийлдския университет, Великобритания.

Търсейки отговори на редица въпроси, авторът прекарва години в изследване на въпросите: Науката и Библията, Сътворение или еволюция. Неговата изследователска дейност потвърждава авторитета на Божието Слово във всяка област, до която се докосва. Той старателно споделя това, за да укрепи вярата в Библията и да представи Твореца, Който стана Спасител на света на Голготския кръст.

Д-р Абу-Рахм чете лекции и проповядва по темата, като показва как науката потвърждава точността и авторитета на Библията.

2008 Красива България Календар

Зарадвайте вашите близки с подарък от най-красивите места в България и стих от Библията за всеки месец.

Цена 2.30 лв. за един брой
+ пощенски услуги

За поръчки използвайте
тел. (02) 8661928.
Бройките са на изчерпване.

